

กระถองข้างธรรมาสีห์

ฉบับที่ ๒๕ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : แล้วอย่างนี้ คนสมัยก่อน...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : จริงๆ ระยะเวลาเดินนี้ถ้าเป็นเส้นตรงน้ำมันไม่ไกลนะ มันไม่ไกล จากชมพูทวีปของสมัยก่อนถ้าออกมาของเราที่มันเป็นเขตปัจฉิมดินแดนจริงๆ แล้วผืนแผ่นดินนี้มันต่อเนื่องกันมา ถ้าสมัยก่อนการเดินทางรอนแรมค้าขายอะไรไปกัน ถ้าไปแบบสบายๆ นี่ประมาณเดือนหนึ่งก็ถึงเอาแรงๆ หน่อยสิบเจ็ด สิบแปดวันก็ถึง เพราะว่าสมัยก่อนนี้ของพวกเรามันจะเป็นปัจฉิมดินแดนอย่างเช่นว่าตักศิลาที่กำแพงเพชร ปรีดยะ ก็พวกสระบุรีอะไรของเรา สมัยนี้ก็ลองดูได้เดินลุยตรงๆ ออกจังหวัดตากเข้าไปเลย พอเข้าพม่าไปก็ผ่านยะไข่ก็ทะเลเข้าอินเดียเลย

ถาม : ถ้าโปรแกรมคอมพิวเตอร์แบบว่าใช้ของก๊อบปีเขามาถือว่าเป็นการ... ?

ตอบ : คุณเป็นคนก๊อบปีเปล่า ? ถ้าคุณไม่ได้ก๊อบปีและไม่ได้ซั่มมอยเขาจ่ายเงินให้เขาตามปกติคุณไม่เป็นไร เรื่องของธรรมะเขาตรงมา ใครทำโทษเป็นของคนนั้น

ถาม :

ตอบ : เขาอนุญาตให้ก๊อบปีมัยละ ถ้าหากว่ามันดาวน์โหลดได้ก๊อบปีได้เป็นปกติที่มันไม่มีปัญหาอะไร โดยเฉพาะว่าเรื่องของธรรมะ มีอยู่เกี่ยวหนึ่งที่พวกหนังสือโลกทิพย์เขายกขบวนไปขอหลวงพ่อบอกอนุญาตนำเอาธรรมะของหลวงพ่อลงในหนังสือเครื่องโลกทิพย์ มันจะมีโลกทิพย์

โลกสี่ลัษ คายแล้วไปไหน อะไรพวกนั้น หลวงพ่อบอกว่าไม่ต้องขออนุญาต ถ้าทำเพื่อเป็นธรรมทานทำได้เลย อนุญาตให้ตลอดไป เพราะฉะนั้นของเขาก็เหมือนกันนะ ถ้ามันดาวน์โหลดได้มันก๊อบปีได้แปลว่าเขาเต็มใจให้ลุยไปเถอะ

ถาม :

ตอบ : เข้าใจผิดกันไปยกใหญ่แล้ว คนเป็นโรคจิตคือสภาพจิตของเขามันฟุ้งซ่าน เพราะฉะนั้นไม่สามารถจะเข้าถึงธรรมได้ บุคคลที่จะเข้าถึงธรรมได้อย่างน้อยๆ ต้องทรงสมาธิได้ถึงระดับปฐมฌานขึ้นไปตั้งนั้นว่าถ้าหากว่าคนเป็นโรคจิตทรงปฐมฌานได้เขาก็จะไม่เป็นนะสิ เพราะกำลังใจมันตั้งมันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นที่เป็นอยู่มันไม่ใช่แน่ตั้งนั้นว่าถ้าเป็นโรคจิตอยู่ไม่สามารถจะบรรลุมรรคผลได้ ถ้าใครทรงฌานได้ก็ไม่ใช่โรคจิต

ถาม : คือว่าร้อนๆ หนาวๆ นะคะ ?

ตอบ : ไอนั้นไม่ได้เกี่ยวกับโรคจิต

ถาม : มันเป็นเรื่องที่เราบังคับไม่ได้ ?

ตอบ : จะ..บังคับไม่ได้หรือ อาจจะกำลังอยู่ในวัยทองก็ได้ (หัวเราะ) ไม่ต้องไปบังคับมันหรือ รำคาญมันหน่อยแค่นั้นเอง ถ้าไม่สนใจมันๆ ก็หายเอง พวกนี้มันประเภทเรียกร้องความสนใจ คนไม่สนใจกับมันๆ ก็หายเอง...นั่งกรรมฐานแล้วชอบบังคับลมหายใจ ต้องดูให้ดีๆ ว่ามันเป็นการบังคับเปล่า ? เพราะว่าถ้าหากว่าเรามีความคล่องตัว พอกำหนดใจปุ๊บมันจะกระโดดไปถึงระดับอารมณ์นั้นเลย ลมหายใจมันอาจจะเบาลงโดยอัตโนมัติเหมือนยังกับที่เราบังคับให้มันเบาลง ธีว่าบังคับ

ให้มันเบาลง รัวบ้างคับให้มันยาวขึ้นหรือละเอียดขึ้นอะไรอย่างนั้น คอยดูให้ดี ๆ อาการบังคับก็คือว่าตั้งแต่แรกเริ่มเราบังคับให้มันต้องหายใจ ยาวแค่นี้ ต้องหายใจสั้นแค่นี้ เบาแค่นี้ เพราะฉะนั้นต้องสังเกตตัวเองด้วย หลายคนคิดว่าตัวเองไปบังคับลมหายใจแต่ความจริงไม่ใช่ เขามีความ คล่องตัวในสมาธิแต่ละระดับนั้นซะแล้ว พอถึงเวลานี้ก็บีบมันก็เข้าตรง นั้นเลย เหมือนกับเราไปบังคับมัน

ถาม : เวลาเรานั่งกรรมฐาน ก็จะมีหมาไปด้วย หมาก็จะนั่งใกล้ ๆ คราวนี้ มันก็เห่าก็ตกใจแล้วก็กลัวก็เลยออกจากสมาธิเลย

ตอบ : ลักษณะตกใจจริงๆ ก็คือว่าสภาพจิตใจเราไปสนใจข้างนอก โดยไม่รู้ตัว พอสนใจข้างนอก มีอะไรมากระทบประสาทตาประสาท หูบีบ มันจะรีบดึงจิตกลับมารับรู้ว่สิ่งนั้นคืออะไร คราวนี้จิตที่กลับมาเร็วเกินไปจะมีอาการที่เรียกว่าตกใจ แสดงว่าตอนนั้นจิตไม่เป็น สมาธิหรอก ถ้าเป็นนี่อย่างว่าแต่หมาเห่าเลยฟ้าผ่ายังเฉยๆ ดีแล้วเขา จะได้เป็นตัววัดอารมณ์ของเรา ถึงเวลามันไม่เห่าก็แหยมให้มันเห่า จะได้ รู้ว่าเราไปถึงไหนแล้ว

ถาม : หลายคนก็โทษพระเจ้าว่าหน้าตาไม่ดีก็... ?

ตอบ : พระเจ้าไม่ได้รู้เรื่องด้วยเลย ตัวเองทำอะไรเกิดมาอายุยืนเขา ว่าเป็นผู้มีเมตตาปราศจากปาณาติบาตหรือทำปาณาติบาตแต่น้อย ปาณาติบาตก็คือฆ่าคนฆ่าสัตว์ เกิดมาอายุสั้นพลงตายเพราะทำปาณาติ บาตไว้มาก ไปตัดชีวิตเขาไว้เยอะพอถึงชีวิตตัวเองก็น้อยไปด้วย เรื่อง การกระทำกรรมอะไรต่างๆ พระพุทธเจ้าท่านบรรยายเอาไว้ละเอียดยิบ พวกประภวนางงามผิวงามแล้วตกตั้งแต่รอบแรกอย่างนี้ อันนี้พูดเล่นนะ

ถ้าหากว่าระดับประภวนางงามมันก็ต้องผิวดีอยู่แล้วเพียงแต่มันดีสู้คน ได้รางวัลไม่ได้เท่านั้นเอง ผู้มีผิวพรรณดีเป็นผู้มีเมตตา มีอารมณ์ใจเยือก เย็น ผู้มีผิวพรรณทรามประกอบไปด้วยโทสะมีจิตใจเร่าร้อน ผู้ที่เกิด ในตระกูลสูงเพราะว่าเป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนยกย่องผู้อื่น ผู้เกิดในตระกูล ต่ำเพราะว่าเป็นผู้ที่ชอบยกตนข่มท่านดูถูกเหยียบหยามผู้อื่น

ถาม :

ตอบ : เอาให้ดี ๆ นะ ผิอำมันอย่างหนึ่ง มันจะบังคับให้เราแข่งกระดิก กระตើยไม่ได้ เสร็จแล้วเขาก็แก้งเรา ส่วนใหญ่ก็จะเป็นพวกของเรา หรือ ไม่ก็เราไปอยู่ในสถานที่ของเขาแล้วเขาไม่ชอบใจเขาจะแก้งเรา ส่วนอีกอันหนึ่งมันจะมีลักษณะเหมือนมีก้อนอะไรดำ ๆ กดทับอยู่อัด แน่นมาก นั่นจะเป็นเลือดลมภายในของเราเดินไม่สะดวก เราอาจจะนอน ทับร่างกายบางส่วนที่ทำให้เลือดลมมันเดินไม่สะดวก มันอันอยู่ก็เลย ทำให้มันเกิดความรู้สึกนั้นขึ้นมา ส่วนอาการของร่างกายที่มันแข็งไป เฉยๆ ถึงเวลาแล้วขยับไม่ได้บางที่มันเป็นการทรงฌาน มันต้องแยกให้ออกว่าพอสมาธิทรงเป็นฌานบีบนี้จิตกับประสาทมันแยกออกจากกัน ประสาทร่างกายกับจิตมันคนละส่วนพอลืมตาตื่นความรู้สึกใหม่ ๆ มันยังไม่เต็มที มันควบคุมร่างกายไม่ได้มันก็ต้องรอเวลานิดหนึ่งเพื่อ ให้ประสาทร่างกายมันสมบูรณ์พร้อมถึงจะขยับได้ ถ้ายังไปภาวนากลัวว่า ผิมันจะหลอกผิมันจะอำสมาธิยิ่งแน่นก็เลยพาลยิ่งขยับไม่ได้เข้าไปใหญ่

ถาม : แล้วทุกครั้งจะรู้สึกเหมือนมีใครมาอยู่ข้าง ๆ คือเราเรียกว่าถูก ควบคุมรีเปล่า ?

ตอบ : ก็ตั้งใจกำหนดถามเขาคูสิว่าเขาเป็นใคร เพราะว่าขณะที่เรา

ตั้งใจปฏิบัติภาวนาแค่ทรงเป็นอุปจารสมาธิทำวมหาราชก็จะให้บริวาร มาช่วยดูแลความปลอดภัยเราอยู่

ถาม : แต่ที่มันลึกๆ มันจะรู้สึกกลัว ?

ตอบ : แน่นอน ไม่กลัวก็เป็นพระอรหันต์เท่านั้นนะ

ถาม : การนั่งสมาธินี้มันหวาดระแวง กลัวคนเข้ามา จะรักษากำลังใจ ยังไงถึงจะทำให้ใจเราสบาย ?

ตอบ : พยายามให้ใจอยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าใจอยู่กับลมหายใจเข้าออกสมาธิมันทรงตัวความฟุ้งซ่านจุดนั้นจะไม่มี ถ้ายังทรงตัวเป็นฌานได้ความกลัวต่างๆ มันก็จะไม่มี ยกเว้นว่าเจอชั้นตอนของฌานใหม่ๆ มันกลัวตายมันจะเสียวลึกๆ อยู่ในอก แต่ว่าอาการที่หวาดระแวงกลัวจะมีคนเข้ามากลัวคนจะทำร้ายอะไรมันจะไม่มี ตั้งใจจับลมหายใจเข้าออกให้จริงจัง

ถาม :

ตอบ : สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชพวกฝรั่งเขาเข้ามาเผยแพร่ ศาสนาก็จะมีหมอมารักษาคนเพื่อตั้งศรัทธา เขาเขียนรายงานส่งกลับไป บอกว่าคนไทยตัวเล็กไม่ได้กินอาหารเหมือนอย่างของทางยุโรปแต่ว่า แต่ละคนแข็งแรงจนเหลือเชื่อ ไม่เห็นเขาขาดสารอาหารอะไรเลย คราวนี้ พอมาระยะหลังก็หลักสูตรอาหาร ๕ หมู่มันมาจากฝรั่งเขามาบังคับให้ เด็กกินนม ของเราเองมันไม่ใช่พวกฝรั่ง นมเนยนี้มันจะเป็นอาหารของเขา เพราะว่ามันให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายได้ดี พอเรามากินเข้าส่วนใหญ่ มันก็เลยอ้วนไปหมด สังเกตว่าตอนนี้คนอ้วนจะเยอะมาก โดยเฉพาะวัยรุ่นกลายเป็นโรคอ้วนไปเพราะว่าพลังงานมันล้นเกิน นมเป็นอาหารของ

ฝรั่งกับวัวเขาไม่ใช่ของคนไทย

ถาม : เวรกรรมเป็นของคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะไม่สามารถจะรับแทนกันได้ ?

ตอบ : รับแทนกันไม่ได้จะ ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าเราทำไม่ดีลูกก็ไม่ต้องรับหรอก ถ้าลูกทำไม่ดีเราก็ไม่ต้องรับหรอก ต่างคนต่างทำ ต่างคนต่างได้ แต่ว่าบางครอบครัวเหมือนยังกับว่าพ่อแม่ทำแล้วลูกได้รับ มันเป็นเพราะว่าคนที่เกิดมาครอบครัวเดียวกันเขาจะทำบุญทำบาป มาใกล้เคียงกัน บางทีอาจจะทำกรรมอย่างเดียวกันมาถึงวาระ ถึงเวลามันสนองเข้าพอดี ก็เลยคิดว่าตัวเองทำแล้วคนอื่นได้คนข้างเคียงได้ ไม่ใช่ ใครทำใครได้ตรงไปตรงมา คิดไม่ถึงนะพ่อแม่ทำไม่ดีกับคนอื่นเอาไว้แล้วมาเกิดกับลูกตัวเอง ก็คิดว่าพ่อแม่ทำ แล้วลูกได้รับ ไม่ใช่ ละจะ บังเอิญลูกมันทำกรรมชนิดนั้นมา กรรมมันถึงวาระมันมาสนองเข้าพอดี แต่มันก็ตีไปอย่างถ้าเข้าใจอย่างนี้มันทำให้คนกลัวๆ เหมือนกัน จะเลิกทำชั่วไปซะหน่อย

ถาม : ถ้าเราทำความผิดโดยที่เจตนาดีนะ ?

ตอบ : ความผิดโดยที่เจตนาดีมันก็เป็นโทษ แต่เนื่องจากว่า เจตนาที่จะให้ร้ายคนอื่นมันไม่มีโทษมันก็น้อยลง คือว่าอย่างเช่นว่าการฆ่าสัตว์ ตัวเองอยากจะรักษามันแต่ให้ยาผิด เจตนาการที่จะฆ่าเขามันไม่มีแต่สัตว์นั้นตาย ถ้าหากว่าสัตว์นั้นมีชีวิตอยู่ เรารู้ว่าสัตว์นั้นมีชีวิตอยู่ เราตั้งใจฆ่า เราลงมือฆ่า เราฆ่าสำเร็จ ถ้าอย่างนี้ผิด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์จะ แต่ว่าอันนี้ของเราที่เราไม่ได้ตั้งใจฆ่าเราตั้งใจช่วยเขา แต่สัตว์นั้นตาย โทษมันก็เหลือส่วนเดียวหรือบางที่เขาเองก็มีกรรมมา

กรรมนั้นมันเนื่องด้วยกันทำให้เขาต้องมาเสียชีวิตลงด้วยเงื้อมมือของเราก็มี
ถาม : ทำยังไงเจ้ากรรมนายเวรถึงจะอโหสิกรรมให้ ?

ตอบ : รีบๆ เป็นพระอรหันต์ เขาไม่ได้อยากอโหสิกรรมหรอก แต่ความ
ดีมันสูงจนเขาตามทวงไม่ได้ก็เลยกลายเป็นอโหสิกรรมไปโดยปริยาย
การที่จะให้เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรมต้องตกลงกันต่อหน้าว่าสิ่งทั้งหลาย
ทั้งปวงที่ทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้เรออโหสิกรรมให้แก่เราได้มั๊ย ? ถ้าหาก
ว่าเขาเอ่ยปากว่าได้ก็เป็นอันว่าจบกันลงตรงนั้นเลยอันนี้
โจทย์กับจำเลยต้องตกลงกันเอาเอง มีคนกลางด้วยก็ได้แต่ว่าทำยังไง
ให้เขาเอ่ยปากขออโหสิให้ หลอกให้เขาพูดคำว่าได้ออกมาแล้วมันจบ

ถาม : ใช้วิธีนี้กับเจ้ากรรมนายเวรได้รีเปล่าคะ ?

ตอบ : ไม่ได้จะ เพราะว่าเราเองนี่เจ้ากรรมนายเวรนี้ตัวตนเขาไม่มีแล้ว
มันเหลือแต่พลังงานส่วนที่เราทำมันเหลืออยู่ กลายเป็นเจ้ากรรมนายเวร
ที่ตามทวง ตัวตนจริงๆ นี่บางทีถ้าเราฆ่าเขานี้เขาก็ไปเกิดใหม่แล้วใช้
มั๊ย ? หรือไม่ก็ไปเสวยสุขเสวยทุกข์อยู่ในภพภูมิของเขาแล้ว แต่ว่า
สิ่งที่เรากระทำต่างหากละที่ตามทวงเรา เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า
เจอตัวตนที่เราเคยกระทำเขาแล้วรู้เรื่องนี้ขึ้นมา เอ่ยขียนยอมรับด้วยกันทั้ง
ทั้งสองฝ่าย เอ่ยปากอโหสิกรรมกันก็เป็นอันว่าจบ

ถาม :

ตอบ : ไปได้มา ๑๐ วัน คราวนี้ ๑๐ วัน ๑๐ คินนะกินไม่พอนอนไม่พอ
เหนื่อยตลอดมันก็เครียดมากใช้มั๊ย ? กลับมาถึงวัดก็มาทำงานเลย
ต้องมาทำโบสกุฏิให้หลวงตาน้อยกับท่านก้องเขา ก็ให้ท่านบ่าว
เขาช่วยเขียน ลายมือเขาสวยหน่อย ปรากฏว่าวันนั้นไม่รู้ว่าเป็นอะไร

ท่านบ่าวเขียนผิดแล้วผิดอีก ลบแล้วลบอีกอยู่นั้นแหละ เราก็เออ..รักษา
อารมณ์ใจของเราใช้มั๊ย ? ปากดุกก็จริง แต่ใจของเราๆดูอยู่ตลอดว่ามัน
เป็นยังไง จนกระทั่งเขาเขียนเสร็จเรียบร้อยเราก็ติดรูป โบสกุฏิมัน ๒
ฉบับโอกาสพลาดมันมีแน่ๆอยู่แล้วถ้าติดสลับกัน เราก็ระวังจุดนี้
ดูแล้วดูอีกว่าใช่แน่ พอติดเสร็จกลายเป็นสลับกันเอ..มันทำยังไงมัน
แหกตาเราได้ถึงขนาดเห็นชื่อคนหนึ่งเป็นอีกคนหนึ่งไปได้นะ เราก็เออ..
ไม่ว่าอะไร ก็บอกหลวงตาน้อยเขาเซ็นดีโบสกุฏิไปแล้ว บอกกลับมา
เซ็นดีใหม่ พอหลวงตาน้อยเขามาเซ็นดีเสร็จเรียบร้อย เราก็แกะรูป แล้ว
แทนที่แกะรูปเสร็จแล้วจะขอรูปใหม่เขามาติด..เปล่าหรือก ส่งรูปที่เหลือ
ให้หลวงตาน้อยไป หลวงตาน้อยแกก็ไปแนบเตรียมจะขึ้นรถ ไร่เราพอนึก
ขึ้นมาได้ อ้าว..มันเอากุฏิกยกแล้วหรือเนี่ย ? ทำไม...มันมาเร็ว มาเป็น
ชุดๆ เลย แล้วมาจิ้งหะที่เรากำลังเครียดสุดๆ ด้วย มันจะเอาให้ได้เลย
ไร่เรา เออ..ไม่เป็นไรวะ ไหนๆ มันก็ไหนๆ มาถึงขนาดนี้แล้วใช้มั๊ย?
จะดูจะด่าจะโทษใครก็ได้ไม่ไหวหรอกนอกจากตัวเราเอง ก็บอกพี่มุ๊กดา
วิ่งตามไปที่ซี ไปเอามาหน่อย เขาก็ลงทางหลังวัดที่เป็นสะพานจะไปขึ้น
รถนะ พี่มุ๊กดาแกวิ่งอีท่าไหนไม่รู้แกไถพรีดลงไป ๕-๖ แผล ตกลงว่าเรา
รักษากำลังใจของเราเอาไว้ได้ แต่คนอื่นเจ็บตัวแทน มันเอาจนได้ละ ไม่
ทางใดก็ทางหนึ่ง แล้วพี่เขาก็บ่นกะปอดกะแปดขึ้นมา สอบตกไปเรียบ
ร้อยแล้ว (หัวเราะ) เราสอบได้พี่เขาสอบตกแทน เจ็บตัวฟรี มันมา
ลักษณะอย่างนี้ ต้องคอยระวังอยู่ตลอดเลย เผลอเมื่อไหร่เป็นโดนๆ
พอรู้ตัวว่าเครียดนี้ สติต้องประเภทจจจอยู่ตรงหน้าเลย อย่าเผลอ
ให้มันเป็นอันขาด ถ้าเครียดนี้มันจะไม่อยู่แค่เรา มันจะไปลงคนอื่น

อย่างพวกเรานี้ยังรักษาอารมณ์ใจลักษณะนี้ไม่เป็น ยิ่งคลายมันออก
ไม่เป็น ยิ่งปลดมันทิ้งไม่เป็น ให้มันอยู่แค่ตัวเอง อย่าให้มันไปใส่คนอื่น
เขาแทน ชั่งเสียไว้ในอกให้มันกัดเราคนเดียวพอละ อย่างนี้ยังถือว่า
ใช้ได้ คือมันเสียแคใจ กายวาจามันไม่เสีย อย่างน้อย ๆ เราก็กู้ทำอะไร
๒ ส่วน แต่ถ้าหากว่าใจเสียด้วย กายวาจาเสียด้วย มันไม่เหลือซัก
สิ่งหนึ่ง มันกินหมดทุกส่วนเลย มีอย่างหนึ่งนะ คือถ้าเรารู้สึกว่ามัน
เครียดแล้ว มันไม่ไหวแล้ว มันจะระเบิดแล้วนี่ ไม่ต้องไปถือมารยาทอะไร
มากเดินหนีไปเลย ไม่ต้องไปอยู่ตรงนั้น ถ้าอยู่ต่อไปเป็นเรื่องแน่ ๆ เลย
หลวงปู่หล้าท่านถึงได้บอกหัดเป็นนักหลบชะบัง อย่าเป็นนักรบอย่าง
เดียว หลบให้เป็น ไม่ไหว..มันมีแต่สู้แล้วแพ้วท่านบอกไม่ใช่ผู้มีปัญญา
รู้ว่าสู้ไม่ไหวหลบมันก่อน

ถาม :
ตอบ : ค่อยสู้ไป ไม่เป็นไรหรอก เตี้ยวค่อย ๆ สัมผัสประสบการณ์ ตอนที่
ของเรามันยังอายุน้อยอยู่ ถ้าไม่ตายซะก่อนยังมีโอกาสลำบากอีกเยอะ
(หัวเราะ) เมื่อถึงเวลานั้นแล้วเราจะค่อย ๆ เก็บเอาประสบการณ์ไป แล้วก็
จะเห็นช่องทางมากขึ้นเรื่อย ๆ กำลังใจมันจะเข้มแข็งไปเรื่อย เรื่องที่เคย
รับไม่ได้ต้องแอบไปร้องไห้ จะต้องไปบುದ ไปโกรธมันก็จะ ไม่เป็นอีก
ถาม : จริง ๆ ที่คนเราจะรู้วันตายของเราได้ไหมคะ ?
ตอบ : ได้จะ ถ้าหากว่ามีความชำนาญในอานาปานสติจะรู้วันตายล่วงหน้า
หน้า รู้ที่หนึ่งล่วงหน้าาน ๆ
ถาม : แล้วอย่างของหลวงปู่ละคะ ?
ตอบ : อาตมานะเธอ..วันที่ไม่หายใจแน่นอนจะ

ถาม : ทำยังไงครับอานาปา... ?
ตอบ : ก็อยู่กับลมหายใจเข้า-ออกตลอด ยิ่งอยู่กับลมหายใจเข้า □
ออกมากเท่าไรจิตก็ยิ่งสงบ ยิ่งสงบเท่าไรปัญญา ก็จะยิ่งผ่องใสชัดเจน
มากขึ้นเท่านั้น ความเป็นทิพย์มันก็จะเกิดขึ้นมากขึ้นเท่านั้น ตัวความเป็น
ทิพย์นั้นแหละที่มันจะบอกได้ เพียงแต่เราอย่าไปมันใจอย่าไปประมาณ
ว่าอีก ๑๐ ปีตาย ๒๐ ปีตาย ให้คิดอยู่เสมอเราอาจจะตายวันนี้ ถ้าใคร
ไปมันใจว่า โอ๊ย..อีก ๒๐ ปีข้างหน้าเราค่อยตายละเดี๋ยวเจ็ง
นั้นเป็นการพยากรณ์ตอนนั้น การพยากรณ์ตอนนั้นก็คือตาม
กำลังใจของเราตอนนั้น ถ้าความดีความชั่วมันเปลี่ยนแปลง มี
อุปมากรรมเข้ามาแทรกบ้าง ปัจจัยมันจะเปลี่ยนไป เพราะฉะนั้น
ต้องคิดอยู่เสมอว่าเราอาจจะตายวันนี้ ถ้าหากว่าตายวันนี้ที่ ๆ เรา
จะไปมันมันคงแล้วหรือยัง ? ถ้ายังไม่มันคงก็พยายามทำให้
มันคงเอาไว้
ถาม : ตอนนีหนูก็พยายามจะอยู่ตรงนี้ให้ได้ จิตใจจะได้อยู่กับคำภาวนา
แต่ความรู้สึกหนูทำไมมันเครียด มันอะไรต่ออะไร... ?
ตอบ : การภาวนานี้ก็เหมือนกัน ถ้าหากว่าเริ่มมากขึ้นมันก็จะ
เครียด จะมีชั้นตอนหนึ่งที่ทุกคนจะต้องประสบเลยก็คือว่าระหว่างที่
ยังไม่สามารถปรับตัวเองให้พอดีการปฏิบัติมันจะเครียด ถ้าเมื่อไหร่
ที่เห็นจุดพอดีของตัวเองแล้วทำตามนั้นมันก็จะเริ่มสบาย
เป็นทุกคน
ถาม : ตอนนั้นทุกคนจะไม่เหมือนกันหรือครับ ?
ตอบ : ใช่ มันจะมากจะน้อยจะสูงจะต่ำมันต่างกัน คราวนี้ถ้าหากว่าเรา

ปรับตัวเข้าได้เมื่อไหร่ก็สบาย สมัยบวชใหม่ๆ ๓ พรรษาแรก โอ๊ย.. เจ้าประคุณอยากสึกวันเป็น ๑๐๐ หน คือลักษณะนั้น จนกระทั่งเราปรับตัวได้ว่า เออ..เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับศีล ขยับตัวเมื่อไหร่รู้ว่าศีลจะขาดหรือเปล่า แล้วเราระมัดระวังได้นั้นล่งค่อยสบายใจขึ้นมา เพราะฉะนั้นของโยมก็เหมือนกัน อันดับแรกเราก็ระวังศีลด้วย ระวังสมาธิ รักษาใจของเราด้วย มันเท่ากับงานหลายอย่าง แล้วงานประจำวันก็ต้องทำด้วยอย่างนี้ มันรับไม่ไหวก็เครียด ถึงเวลาพอปรับอยู่ตัวเมื่อไหร่ก็สบาย

ถาม : เราก็ต้องพยายามทำไปเรื่อยๆ หรือคะ ?

ตอบ : ทำไปเรื่อยๆ จะ รู้สึกว่าเครียดก็ลดลงมานิดหนึ่ง รู้สึกว่ามันหย่อนก็เพิ่มขึ้นไปนิดหนึ่ง ต้องคอยสังเกตตัวเองไว้ตลอดแล้วก็จะเจอจุดพอดีของตัวเอง

ถาม : อะไรก็ได้ใช่ไหมคะ ที่จะทำให้เป็นคำภาวนาของเราก็ได้ ?

ตอบ : ได้ โดยเฉพาะอนุสสติทั้ง ๑๐ อย่าง เริ่มต้นด้วยอานาปานสติ คือนึกถึงลมหายใจเข้า-ออก พุทธาอนุสสติ นึกถึงความดีของพระพุทธเจ้าว่ามีอะไรบ้าง ัมมานุสสติ นึกถึงความดี ของพระธรรมว่ามีอะไรบ้าง สังฆานุสสติ นึกถึงความดีของพระสงฆ์ว่ามีอะไรบ้าง สีลานุสสติ คุณของศีลคืออะไร จาคานุสสติ การบริจาคให้ทานคืออะไร เทวดาอนุสสติ คุณความดีของเทวดามีอะไรบ้าง มรณานุสสติ ความตายจะมาถึงเราอยู่ตลอดเวลาแล้วถ้าเราประมาทอาจไม่ได้ความดีจุดที่ต้องการ กายคตานุสสติ ระลึกถึงร่างกายของเราให้เห็นตามความเป็นจริงว่ามันไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งสวยงามที่ดีที่มันคงเลย เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง ตายไปสลายไปในที่สุด อุปสมมานุสสติ ยึด

พระนิพพานเป็นอารมณ์ รวมแล้ว ๑๐ อย่าง ในแต่ละวัน ๑๐ อย่างนี้ เวลาใดเวลาหนึ่งก็ตามต้องให้มี ๑ ใน ๑๐ อย่างนี้อยู่ในใจของเราให้ได้ เอาอันไหนก็ได้จุดไหนก็ได้ให้เป็นความดีอันนี้ เพราะว่าอนุสสติทั้ง ๑๐ อย่างนี้เป็นของที่ทำได้ง่าย รักษาได้ง่าย มันไม่ลำบากด้วยอุปกรรม อย่างกสิณ ๑๐ ก็ต้องไปหาอุปกรรมเพ่งกสิณมาอสุภกรรมฐาน๑๐ก็ต้องไปดูศพ มันจะลำบาก จตุธาตวิภูฐานกับอาหาเรปฏิกูลสัญญาที่ดีพรหมวิหาร๔ก็ดีมันเป็นเรื่องที่ต้องใช้กำลังใจกำลังปัญญาสูงมาก เราแตะเข้าไปอาจจะลำบาก ก็เล่นอนุสสติ ๑๐ อย่างสบายๆ

ถาม : ... (ไม่ชัด)... ส่วนตัวของเรา เราจะทำยังไงที่จะส่งของเราไปให้ถึงแม่ได้มากที่สุด ?

ตอบ : เอามากที่สุด ถ้าหากว่าเป็นทุกๆ ไปอย่างของอามิสบวชา เป็นข้าวเป็นของเป็นเงินเป็นทองเป็นอะไรที่ถวายพระเป็นชั้นเป็นอันได้ก็ให้ทำในสังฆทาน วิหารทาน ธรรมทาน ซึ่งถือว่าเป็นทานสูงสุดของพระพุทธศาสนา แต่ถ้าหากว่าเป็นการปฏิบัติบูชาให้ตั้งใจรักษาศีลบำเพ็ญภาวนาของเราไป นั่งสมาธิของเราไปแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน บุญกรรมฐานนี้เป็นบุญใหญ่มาก เท่าที่ประสบการณที่ผ่านมามีหลายต่อหลายตัวด้วยกัน ที่เวลาเขามาขอโมทนาบุญ ให้บุญอื่นรับไม่ได้เลย เพราะกรรมเขาหนักมาก แต่ว่าถ้าให้บุญกรรมฐานแล้วเขาโมทนาได้ เพราะบุญกรรมฐานเป็นบุญที่ใหญ่มากเพราะฉะนั้นถ้าหากเราตั้งใจแล้วก็มีถวายสังฆทาน รักษาศีล สวดมนต์ภาวนาของเราไปแล้วอุทิศส่วนกุศลให้แก่ท่าน

ถาม : ในตอนนั้นหรือว่าในวันนั้นหรือว่าตอนเรากลับมาแล้ว ?

ตอบ : หลังจากกลับมาแล้วก็ได้ แต่ว่าให้เร็ว ๆ หน่อยแหละดี เพราะว่า
ฝึบบางที่เขาก็ไม่ค่อยมีเวลานัก ปลีกตัวมาได้แป๊บเดียว เดี่ยวจะเหมือนกับ
ตัวอย่างที่หลวงพ่อบ้านเจออ หลวงพ่อบ้านเจออจะมีผู้คุมเขาก็คุมฝึบมา
โมทนาบุญ หลวงพ่อบ้านก็มัวแต่อิมินาบุญญกัมเมนะอยู่ ผู้คุมก็ลากคอ
ไปเพราะเขามีเวลาให้แป๊บเดียว ให้ยาวเกิน เพราะฉะนั้นให้ไว ๆ ให้เร็ว ๆ
ง่ายที่สุด

ถาม : สรุปว่าตอนที่พระให้พรนี้เราพยายามให้ตอนนั้นเลย ?
ตอบ : ตั้งใจเลยจะว่าผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตอนนี่เราจะ
อุทิศให้กับใคร ขอให้เขาผู้นั้นมาโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความ
สุขเท่าใดขอให้เขาได้รับด้วย แค่นั้นละ

การกินยานอนหลับบางคนจะคิดว่ามันตายสบาย จริง ๆ ก็ว่ามันไม่ได้
ทรมานอะไรมา กลับไปเฉย ๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าตายแล้วจะ
ไปได้ การจะไปดีไปชั่วมันสำคัญว่าจิตสุดท้ายของเราเกาะอะไรพอ
ตอนกินยาเข้าไปถึงก็ห้วงทั้งตัวเองห้วงทั้งลูกทั้งหลานทั้งอะไรก็เรียบร้อยละ

ถาม :
ตอบ : ก็..มันอยู่ที่วาระสุดท้ายแว็บเดียวเท่านั้นเอง อย่างสุปติฏฐิตะ
เทพบุตรไง นั่นนะชั่วมาตลอดชีวิตนะก่อนตายนึกถึงพระพุทธเจ้า
แว็บเดียวไปอยู่ข้างบนนั่น และก็พระนางมัลลิกาเทวีทำดีมาตลอดชีวิต
ก่อนตายนึกถึงเรื่องไม่ดีนิดเดียวลงนรกชะ ๗ วันของมนุษย์ ถ้าถาม
ว่ายุติธรรมมั๊ย ? คนที่ทำดีมาตลอดทำชั่วมาตลอดแล้วไปรับในสิ่งที่ตรง
กันข้าม ก็ตอบว่ายุติธรรมมาก ยุติธรรมตรงที่เขาไปรับเขาก็รับแป๊บ
เดียว อย่างสุปติฏฐิตะเทพบุตรนั้นถ้าไม่ได้ไปพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้าต่อ

ก็เรียบร้อยนะ นรกทุกขุมแกเหมาคนเดียว(หัวเราะ)เพราะทำมาครบ
ทุกอย่างจริง ๆ

ถาม : แล้วเขาไม่ได้มารับหรือคะ ?

ตอบ : ก็ได้พึ่งเทศน์ของพระพุทธเจ้ากลายเป็นพระโสดาบันนี่
พระโสดาบันพ้นอบายภูมิโดยสิ้นเชิงเกิดอยู่ระหว่างมนุษย์กับเทวดาเท่า
นั้นไม่เกิน ๗ ชาติก็ไปนิพพานแล้ว

ถาม : แล้วทำไมเขาถึงไม่ต้องรับตรงนั้นล่ะคะ เพราะเขาได้ทำมาแล้ว?

ตอบ : ก็ในเมื่อลักษณะนั้นกลายเป็นพระอริยเจ้าไปแล้วกำลังบุญมัน
สูงกว่า กรรมตามไม่ทัน ในเมื่อกรรมตามไม่ทันก็กลายเป็นอโหสิกรรม
ไปโดยปริยาย อย่างเก่งในตอนมีชีวิตอยู่เศษกรรมก็ตามทวงได้เกี่ยวกับการ
เจ็บไข้ได้ป่วยเท่านั้นเอง มันก็ป่วยแค่ทางกายนะ ใจไม่เกี่ยวนี่

ถาม : ต้องอโหสิไปโดยปริยาย ?

ตอบ : ไม่อโหสิก็ได้ เผ่นไปต่างประเทศแล้วจะไปทวงที่ไหนล่ะ
(หัวเราะ) ลูกหนี้โกยแน่บไปถึงไหนแล้วไม่รู้ แล้วจะไปทวงที่ไหน

ถาม :

ตอบ : อันนั้นก็คือการกระทำกับเราโดยตรง คือ..ถ้าหากว่าเรายังไป
ยึดกับตัวบุคคลเราก็จะเศร้าหมองเอง แล้วก็อย่าลืมว่าเขาเอง
ก็ต้องมีผลกรรมที่เขาได้รับในจุดนั้น เขาก็ฉวยตรงนั้นให้เป็นประโยชน์
มันดีซึ่งเราหลายทอดนะ โอ๊ย..รบกับมารนี่มันส์ เขียนหมากรุกอย่าง
คาสปารอฟสู้มันไม่ได้หรอก มันวางหมากกินเรา ๒๐ ชั้นนะ พุดง่าย ๆ
ว่าเขาเก็บประโยชน์ได้ทุกชั้น ไม่ว่าจะเล็กจะใหญ่อะไรก็ตาม ทุกสิ่ง
ทุกอย่างรอบตัวของเราเราสามารถดึงมาใช้งานได้หมด คนรอบตัว

เราพร้อมจะเป็นมารทดสอบเราได้ทันทีเลย นั่นเป็นงานของเขา
เขาเองเขาก็ฝึกกฎของกรรมไม่ได้ก็อาศัยช่องว่างรอยโหว่พวกนี้แหละ
มาจัดการกับเราแทน เขาจะทำให้เราตายไปเลยได้มั๊ย ? ถ้าไม่มี
อุปมาตกรรมเข้ามาทำไม่ได้ มัจจุราก็ไม่มีสิทธิ์ ก็ใช้อย่างอื่น
ฉะนั้นจะว่าแล้วเขาก็ยุติธรรมอยู่ ของเราถ้าปัญญาไม่ถึง
แพ้เขาก็เป็นเรื่องปกติ เผลอเมื่อไหร่ก็แพ้เมื่อนั้นแหละ

ถาม : ก็นี่ก็อยู่เหมือนกันวันนี้ว่าน่าจะเป็นความยุติธรรมเหมือนกัน
เพราะว่าถ้าคนๆ นั้นไม่เคยทำมาก็ไม่สมควรจะได้รับ ?

ตอบ : เรื่องนี้ไม่ต้องไปถกกับเขาหรอก บอกง่ายๆ ว่าถ้าถึงเวลา
เขาเล่นเรานี่เขาเล่นทุกนาทีไม่มีคำว่าปราณีหรือ

ถาม : แต่ยังมีกฎกติกาอยู่บ้างใช่ไหมครับ ?

ตอบ : กติกาก็คือมันจะไม่เกินกฎของกรรม

ถาม : พอมันนิ่งจิตเป็นจิตแล้วนะจะเห็นเป็นกองไฟนะจะ แล้วจะ
ตกใจ..กลัวลงนรก ?

ตอบ : มะเหงกนะ ! ถ้าหากว่าทำสมาธิเห็นไฟมันอาจจะเห็น
อุคหนิมิตของเตโชกสิณก็ได้

ถาม : คือ..มันเป็นหลายครั้งแล้วค่ะ ?

ตอบ : จะ นั่นแหละ ในอดีตของเราๆ อาจจะเคยได้เตโชกสิณมาก่อน
ถึงเวลานั้นก็รักษาอารมณ์เดิมให้ตั้งมั่น แล้วก็ภาวนาเตโชกสิณัง จับ
ภาพนั้นต่อไปเลย สบายเลยคราวนี้ไม่ต้องไปเสียเวลาหาอุปการณ์ เพราะ
อันนั้นเท่ากับเป็นนิมิตติดตาแล้ว มันต่ออีกแป็บเดียวเท่านั้นล่ะจะ

ถาม : เป็นสิบๆ ครั้งหลายทีแล้วค่ะ ?

ตอบ : จะ โอ้โห..ฉลาดมาก (หัวเราะ) เดี่ยวก็เหมือนกับหลวงพ่อก
ของหลวงพ่อกท่านภาวนาไปๆ ก็เห็นกะโหลกศีรษะลอยมาแล้วก็ผ่านไป
กระตุกซี่โครง กระตุกแขน กระตุกขา ลอยมาก็ผ่านไป หลวงปู่ปาน
สอนไม่ให้สนใจนิมิต เมื่อไม่ให้สนใจนิมิตหลวงพ่อกท่านก็ปล่อยไป
นั้นก็ลอยมาอยู่อย่างนั้นแหละเป็นชั่วโมงๆ ลอยมาแล้วก็ขึ้นต้นใหม่
ท่านก็ไม่สนใจมัน จนกระทั่งพอรุ่งเช้าพอจะฉันเข้าไปกราบหลวงปู่
ปานก่อน พอฉันเสร็จหลวงปู่ปานท่านก็ถามว่าเป็นไงคุณ เมื่อคืน
ฝันหลอกกรี ? หลวงพ่อกท่านก็บอก ฝันไม่ได้หลอกหรือครับ แต่กระตุก
มันหลอน ท่านบอก แล้วคุณทำยังไงล่ะ หลวงพ่อกบอก ผมก็ช่างมันตามที่
หลวงพ่อกว่าละครับ ท่านบอกนี่ไม่ใช่ช่างมันแล้ว คุณนะช่างเผือกซะแล้ว
ท่านบอกว่าอันนั้นนะมันเป็นกรรมฐานเก่าที่เราได้มาคืออสุภกรรม
ฐานข้อที่เรียกว่าอฏฐิ๊งปฏิกุลัง การเพ่งกระตุกใช้มั๊ย ? ต่อไปถ้า
หากว่าเจอภาพอย่างนั้นให้อธิษฐานมันตกลงตรงหน้า แล้วก็ค่อยๆ
ต่อมันขึ้นมาจนเป็นรูปร่าง แล้วก็จับนิมิตต่อไปเลย หลวงพ่อกท่านบอก
แหม..เสียดายก่อนหน้านี้ครูบาอาจารย์บอกให้ละก็ละทำเดี่ยวใช้มั๊ย?
หารู้ไม่ว่ามันมีนิมิตบางอย่างที่เป็นกรรมฐานเก่าที่เราทำมา สังเกตมั๊ย
ว่าก่อนที่มันจะเกิดขึ้นนี้เหมือนยังกับว่าอารมณ์ของเรา เคลื่อนไป
วูบหนึ่งจากจุดที่เราตั้งอยู่มันคงๆ เคลื่อนไปวูบหนึ่งแล้วก็จะเห็นภาพ
นั้นขึ้นมาเลย อาการนั้นเป็นอาการกรรมฐานเก่ามันคลายตัวลงแล้ว
เตรียมจะรับของใหม่ ต่อไปว่าต่อได้เลยจะ น่าอิจฉามั๊ย ? (หัวเราะ)
ถ้าได้ชะง่อนหนึ่งอีก ๔ กองหมูในอวยเลย

ถาม :

ตอบ : เบื่อจะ เขาไม่ไล่ก็ไล่ตัวเองออก พอๆ กับฉันนั่นแหละ ฉันเบื่อฉันก็ไล่ตัวเองออกมาบวช แต่ของฉันนี่เพื่อนมันจะไล่เตะเอา คือทุกอย่างที่มันอยากได้มันไม่ได้ ทุกอย่างที่เรอยากได้เราได้หมดแล้วก็เลยพอ มีอยู่เที่ยวหนึ่งสอบแข่งกัน ๑๕ กองพันเขาเอาตำแหน่งเดียวแล้วได้ แล้วเราสละสิทธิ์ โอ๊ย...เพื่อนมันย่ะใหญ่ คือว่าถ้าปล่อยให้เขาก็หมดเรื่องไปแล้ว คือสอบให้เขารู้ว่าถ้าเราจะเอามันต้องได้ แล้วหลังจากนั้นก็พอ เบื่อๆ ก็มาบวช สังเกตดูผู้ชายอยู่ใกล้หลวงพ่อก็ไม่นานก็บวชกันหมดแหละ ฉันเองก็มีโอกาสรับใช้หลวงพ่อกี่สายลมได้แค่ ๓ ปีกว่าๆ ก็บวช มีหลวงตาวัชรชะยันน่ออยู่ติดกว่าเพื่อน อยู่ ๘ ปีกว่า นอกนั้นก็อยู่กับแม่ๆ ก็บวชกันหมด

ถาม :

ตอบ : ไม่ต้องเลยจะ จับภาพนั้นแทนเลย ตั้งใจภาวนาว่าเตโชกสิณังแทน หายใจเข้าก็นึกว่าเตโชกสิณัง หายใจออกก็นึกว่าเตโชกสิณัง นึกถึงภาพนั้นแทน จับภาพนั้นเอาไว้ ถ้าหากว่าเลิกกรรมฐานแล้วจะไปทำอย่างอื่นก็กำหนดใจส่วนหนึ่งนึกเอาไว้เสมอ แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งจะ ๒๐-๓๐ % ก็ได้ นึกภาพนั้นอยู่ตรงหน้านี้เสมอ เราจะทำอะไรจะลืมตาหลับตานึกว่าอยู่ตรงนี้ แล้วภาพนั้นจะค่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อย จากสีของไฟธรรมดาก็จะจางลงๆ กลายเป็นสีเหลือง กลายเป็นขาว แล้วคราวนี้ความขาวมันจะสว่างขึ้นๆ มากขึ้นไปเรื่อยๆ สว่างจ้าเลย เหมือนยังกับเราเอากระจกสะท้อนแสงอาทิตย์ใส่หน้าอย่างนั้นนะ ถ้าหากว่าได้ขนาดนั้นแล้วก็อธิษฐานดูว่าให้ใหญ่ได้มั๊ย ? ให้เล็กได้มั๊ย ? ให้หายไปเลยได้มั๊ย ? ให้กลับมาใหม่ได้มั๊ย ? ถ้าหากว่าได้ทุกอย่างคราวนี้

อธิษฐานใช้ผลได้ ทีนี้ทิพจักขุญาณนี่เรื่องเล็กเลยจะ เพราะว่ามันเป็นกำลังเต็มทีของเขาเลย แต่จำเอาไว้อีกอย่างหนึ่งว่า บัดนี้เรารู้แล้วว่า มันคืออะไร ตอนภาวนาอย่าไปอยากถ้าอยากไม่ได้เจอมันหรือทำไม่รู้ไม่ชี้เหมือนเดิม ภาวนาบอกไม่ยากได้เลยกลัวตกนรกเหมือนเดิมแหละเดี๋ยวมันมาเอง...เพราะฉะนั้นเราต้องระวังตัวเองอยู่ตลอดเวลา อันนี้ก็เหมือนกัน ที่บอกว่ามันเป็นของเก่าของเรา ถ้าเราไปยินดีแล้วพู่กับมันเดี๋ยวเถอะทำไม่เจออหรือ แล้วขณะเดียวกันถ้าทำแล้วอยากให้เป็นมันก็ไม่เป็นหรือ ทำใจสบายๆ เรามีหน้าที่ภาวนา ถ้ามันเกิดขึ้นเรารู้รู้ขั้นตอนต่อไปเป็นยังไงเราทำตามนั้น ถ้ามันไม่เกิดขึ้นก็ไม่ต้องไปอยากได้มัน ทุกอย่างเขาลองเราได้ตลอดเวลา ต้องระวังให้ดี ตอนที่บอกว่าแข็งแรงผิตปกตินี่ละปกติ ใจฉันมันป่วยประจำโดยเฉพาะมาเลเรียเรื้อรังนี่มันตีเอาปางตายเลย ระยะนี้ฝนตกบ่อยมันมีอาการหวัดเข้ามาหน่อยหนึ่ง แล้วมันเป็นหวัดครั้งแรกที่ไม่มีมาเลเรียช่วยซ้ำ แล้วหลังจากนั้นมาประมาณอาทิตย์ที่ผ่านมามาตลอดมันก็ไม่ได้เจ็บไม่ได้ป่วยอะไรกับใคร ชักมานั่งระแวงว่ามันจะมาไม่ไหนกับเราอีกแล้วเนี่ย ? ต้องตั้งทำให้ดีเลยละ พลาดเมื่อไหร่เดี๋ยวมันฟันเราละ

ถาม : ขนาดหลวงพี่ยังละ แล้วผมจะไปเหลือหรือครับ ?

ตอบ : (หัวเราะ) รักษาตัวให้ดี กว่าที่จะเป็นครูบาอาจารย์ให้เขากราบให้เขาไหว้ได้ กว่าที่จะมาแนะนำสั่งสอนคนอื่นได้นี้ ถ้าเป็นนักรบก็แผลทั้งตัวเย็บกันจนเข็มหลง ลักษณะอย่างที่ว่ามานี้แหละ อันไหนที่เป็นประโยชน์แก่เราได้ก็เก็บไปใช้

ถาม :

ถาม : เอาไปแตะเฉยๆ หรือคะ ?

ตอบ : จะ ถ้าไปจุดด้วยนี่คนดีๆ ก็เผ่นจะ (หัวเราะ) ไม่ต้องจุดจะ
ใช้ได้เลย

ถาม :

ตอบ : เรื่องของอาหาร ถ้าเราทรงอาหารปฏิกุศลสัญญาเป็นปกติอยู่
มันก็แทบจะไม่มีปัญหาอะไรเลย แต่ว่ามันจะมาเพิ่มความระมัด
ระวังอยู่จุดหนึ่งตรงที่ว่า คอยระวังว่าอาหารนั้นจะเป็นโทษแก่เรา
หรือเปล่า? กินลงไปจะดีกับร่างกายเรามากน้อย? บางคนแพ้อาหาร
บางอย่างอย่างนี้ บางคนตัวเองธาตุไฟพร่องกินอาหารเย็นเข้าไปก็
เจ็บเลย เพราะฉะนั้นถึงตอนนั้นต้องพิจารณาเองแล้วว่าอะไรเป็นอะไร
แล้วยังมีของที่ภิกษุไม่ควรฉันอีกเยอะ อย่างเช่นเนื้อที่ต้องห้าม ๑๐
อย่าง เนื้อมนุษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อหมา เนื้อหมี เนื้องู เนื้อโคร่ง
เนื้อเหลือง เนื้อดาว ราชสีห์ อย่างนี้ห้าม ต้องคอยระวังไว้ แล้วก็
อาหารสด อาหารดิบไม่ได้ ถ้าหากว่าเป็นพวกเนื้อสดเนื้อดิบไม่ได้หรือ
ใครเล่นลาบเลือดมาก็อดเลย เขาก็มีข้อห้ามอยู่ แล้วก็พวกน้ำผลไม้ที่
เป็นมหาผล ผลโตเกินกำปั้นหรือเกินลูกมะตูม อย่างเช่น มะพร้าว
ส้มโอ แดงโม สับปะรด ถ้าหากว่าเป็นพวกนี้ห้าม เพราะฉะนั้นต้อง
คอยระวังอยู่ตลอด ถ้าหากว่าหลังเพลหลังเที่ยงไปแล้วนี้ถ้าหากว่าเป็น
น้ำที่..ตอนแรกอนุญาตไว้แค่ ๘ อย่างเรียกว่าอัฐบาน เป็นน้ำ ๘ อย่างเกิด
จากผลไม้ ๘ อย่างด้วยกัน เช่น น้ำกล้วยมีเมล็ด น้ำกล้วยไม่มีเมล็ด น้ำ
เหง้าบัว อะไรอย่างนี้ แล้วตอนหลังพระพุทธเจ้าท่านก็ทรงบัญญัติเพิ่มให้
ว่าอย่างอื่นก็ได้ยกเว้นที่เป็นมหาผล คราวนี้มหาผลที่เขาใช้คำว่าโตกว่า

กำปั้น ในอรรถกถาท่านบอกว่า ถ้าหากว่าใหญ่เกินกว่าลูกมะตูม ก็ถือว่า
ไม่ได้ สิ่งนี้พระพุทธเจ้าท่านห้ามเอาไว้สองพันกว่าปีแล้ว ฝรั่งเศสเพิ่งตาม
ทัน ฝรั่งเศสเพิ่งพิสูจน์ได้ว่าพวกมหาผลส่วนใหญ่จะมีฮอร์โมนเยอะมาก
กินลงไปนี่เดี๋ยวมันอยู่ไม่สุขกันหรอก โดยเฉพาะก่อนหน้าที่เขาว่า
อะไรนะ..ผู้หญิงท้องห้ามกินน้ำมะพร้าวใช่ไหม? สมัยนี้หมอเขาบอกว่าให้
กินเข้าไปให้เยอะๆเลยมันมีประโยชน์แก่เด็กในท้องมาก พวกฮอร์โมน
พวกนั้นมันจะกระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกายได้สมบูรณ์กว่าปกติ
เห็นว่ากินน้ำมะพร้าวเยอะๆแล้วเด็กออกมาตัวขาวจ่อง (หัวเราะ)

ถาม : ตาขาวจนเป็นสีฟ้าเลยคะ ?

ตอบ : มันขาวจนเป็นสีฟ้าเลยหรือ ? จะ ทุกอย่างที่พระพุทธเจ้า
ท่านห้ามหรือว่าอนุญาตมีเหตุผลทั้งนั้นนะ เราตามถึงมั๊ย ? ห้ามมา
สองพันกว่าปีฝรั่งมันเพิ่งตามทันว่าห้ามเพราะอะไร เพราะฉะนั้นถึงเวลา
นั้นแล้วก็ต้องระวังเอง นักปฏิบัติที่เข้ม ๆ จนกระทั่งไม่ติดในรสอาหาร
แล้วก็ไม่ใช่ว่าจะฉันอะไรสังเคศ สิ่งที่ห้ามหรือว่าสิ่งที่ไม่เหมาะ
กับธาตุขันธ์ของตนเองก็ต้องระวังไว้ พระบางองค์ไปอยู่อีสานไม่ได้
หรือ..แพ้ว้าวเหนียว ฉันจะมากจะน้อยยังไงก็ตาม มันล้นหัวไถพื้น
อย่างเดียวภาวนาไม่ได้เลยละ ถ้าอย่างเขาก็ต้องเลิกข้าวเหนียว ต้องย้าย
ที่ ย้ายที่มาอยู่แถวภาคกลางมากินข้าวเจ้าแทน พระพุทธเจ้าท่านถึงได้
บอกว่าถ้าอาหารสัปปายะ คืออาหารเหมาะสม อุดูสัปปายะ อากาศ
เหมาะสม ไม่หนาวไม่ร้อนจนเกินไป สถานที่สัปปายะ สถานที่เหมาะสม
การปฏิบัติจะเจริญ ก็เลือกหาที่เหมาะสมที่ควรแก่ตัวเอง อยู่ที่นี่ไม่มีความ
สงบก็ขยับชะหน่อย ขนาดบ้านหลังเดียวกันแต่ละมุมยังทำกรรม

ฐานได้ไม่เท่ากันเลย หลวงพ่อท่านเคยบอกว่าถ้านั่งที่ไหนแล้ว กำลังใจ
มันรวมตัวได้เร็วนะ เอาชอล์กขีดไว้เลย ถึงเวลานั่งที่นั่นใหม่(หัวเราะ)

ถาม : (ถามเรื่องพระกริ่งพิชัยสงคราม)

ตอบ : เอาพระกริ่งแช่น้ำนะ จุดรูป ๕ ดอก อาราธนาบารมีพระ
ขอให้ช่วยสงเคราะห์ทำน้มนต์ที่เป็นยารักษาโรค เสร็จแล้วก็ว่า
อิติปิโส ๓ จบ อิติปิโสที่ว่านี่หมายถึง อิติปิโสฯ สวากขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ
ด้วยนะจะให้รักษาโรคอะไรก็อธิษฐานไปจะรักษาคนรักษาสัตว์
ยังไงก็ว่าไป ตอนนี่กำลังให้เขาไปทำอยู่ ๒ องค์จะใช้เอง (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าจะใช้ขอโชคลาภนี้ใช้อย่างไรครับ ?

ตอบ : อันนี้ลองดูแล้วกัน เพราะว่าจริงๆที่ทำมานี้เน้นหนักในเรื่อง
เกี่ยวกับการศึกษาการสงครามมากกว่า แต่จริงๆท่านบอกว่าใช้ได้ทุกอย่าง
ละ ลองดู ถ้าใช้ในด้านโชคลาภก็ต้องกำกับคาถาเงินล้านไปด้วย
เดี่ยวเป่ายันต์ครึ่งหน้าทำใหม่ คราวนี้เอาเป็นสี่เงินจะได้ไม่ซ้ำกัน
โทรบอกช่างเขาแล้วว่าไม่ต้องประหยัสดงประมาณหกรอกใส่ไปให้เต็ม
ที่เลย..งบประมาณหกรอกใส่ไปให้เต็มที่เลย..คิดราคามากก็แล้วกัน
เพราะเราทำเราต้องการให้สวย พระสวยคนมองมันติดตา ได้อานุสสติ
ถึงแม้ว่าจะแพงขึ้นแต่คิดราคาเท่าเดิม

ถาม : ถ้ามีคนทำคุณไสยในน้ำในอาหารนี้ แล้วเราไม่รู้ตัวนี้ เราจะแก้ไข
ได้ยังไงโดยที่เราไม่รู้ ?

ตอบ : เท่าที่หลวงพ่อก่อนสอนพระ ท่านให้เสกอาหารก่อนทุกครั้ง
เสกด้วยคาถาบารมี ๓๐ ทศ ต่อด้วย นะโมพุทธานะ ตั้งใจอาราธนา
บารมีพระท่านช่วยสงเคราะห์ทำลายไสยศาสตร์ เสร็จแล้วก็ว่า

คาถาบารมี ๓๐ ทศต่อด้วยนะโมพุทธานะ บางที่ท่านบอกให้ทำ
น้มนต์พรหมแต่ว่ามันประเจิดประเจ้อจนเกินไป อาตมาเองถนัด
ประเภทอาราธนาพระคลุ้มลงมาเลย ลักษณะนั้นถ้าหากว่าเขาทำมา
ในอาหาร ไสยศาสตร์มันจะสลายตัวหมด เคยไปลองกับพวกหมอมือ
กะเหรี่ยงมาหลายยกแล้วจะ กินมันไปหน้าตาเฉยเลย แล้วมันเองก็นั่ง
มองด้วยความหวังว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่เรา ก็เกิดเหมือนกันแหละ..
อร่อยดี (หัวเราะ) เล่นเอาประสาทกลับไปหลายรายแล้วจะ อันนี้ขึ้นอยู่กับ
สมาธิของเราเหมือนกัน

ถาม : บารมี ๓๐ ทศนี้กี่จบครับ ?

ตอบ : จบเดียวก็พอ แล้วถ้าจะให้ดีก็ภาวนาตลอดเวลาที่กินก็ได้

ถาม : มีวันหนึ่งนะคะนอนอยู่ในห้อง เห็นมีเงาคนตัวใหญ่ ใหญ่กว่าคน
สัก ๓-๔ เท่า นะคะ มาจับตัวเอาไว้ นิมก็หันไปมองหน้าเขาก็หันไม่ได้
เขากดหัวไว้ด้วย ก็เลยไปถามพี่เจียบคะ พี่เจียบเขาบอกว่านิมเคยสั่งฆ่า
คนนะคะ ฆ่าเขาทั้งโคตรเลย เขาก็เลยอธิษฐานว่าจะตามมา แล้วก็ตามมา
ทุกภพทุกชาติเลยจนกว่าจะเอาเลือดของนิมไปล้างกันก็ได้ ก็เลยถามเขา
ถามว่าจะบวชให้เขาคะ ทำบุญอย่างอื่นเขาไม่เอาต้องบวชให้เขา แล้วพี่
เจียบเขาบอกว่ามีตั้งค์ต้องไปซื้อโลงศพมานะคะแล้วเขียนชื่อของ
ทุกคน.....(ไม่ชัด).....แล้วก็มอบดวงให้วัดไปไว้อุทิศให้เขาคะ ?

ตอบ : แล้วคิดจะทำวิธีไหนคะ เอาวิธีไหนดี ไปบวชง่ายที่สุด

ถาม : จะถามว่าจริงๆ มันใช่หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : อาตมาก็ไม่ทราบสิ แต่ถ้าเป็นอาตมามันอยากได้นั้นบอกอีก
๒๘ วันแล้วค่อยมา

ตอบ : เออ..ก็พอดีเม็นส์มาไง

ถาม : อ้าว... (หัวเราะ)

ตอบ : อยากได้ให้มันเลย ไอ้พวกนี้มันพลิกแพลงไม่เป็น ถ้าเรานี้พวกผีระอา แกล้งมันชนิดที่..หัวทิ่มหัวดำไปเลย

ถาม : แล้ว..คือพี่เจียบเขาบอกว่าเขายังไม่... ?

ตอบ : คือเรื่องของกรรมนี่เราอาจจะเคยทำไว้จริงๆ เพราะว่าเราเกิดมาแต่ละชาติ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราอยู่ในสถานภาพอย่างนี้ อาจจะเคยเป็นเจ้าของฟ้าเจ้าแผ่นดินมา ถึงเวลาอาจจะประหารที่ ๗ ชั่วโมงอย่างนั้นนะ มันก็เป็นไปได้เหมือนกัน ขณะเดียวกันถ้าหากว่าเราตั้งใจทำความดีของเรา มันคงอยู่ในทานศีลภาวนา ถึงเขาจะเพียรพยายามตามเท่าไรมันก็ตามไม่ทันหรอก แต่อย่าให้ความดีขาดช่วงลง ถ้าความดีขาดช่วงลงเขาก็มีโอกาสตามเหมือนกัน

ถาม : คือ..เขาก็ไม่ไปไหนสักที่นะค่ะ สงสารเขา มันเสียเวลาเขาด้วยนะค่ะ แล้ว...?

ตอบ : ไม่เห็นเป็นไร แล้วเขาได้บอกเราตรงๆ หรือเปล่า ถ้าเขาไม่ได้บอกคราวหน้ามาก็บอกว่าจะให้หวยก็ให้ชะทีสิ (หัวเราะ) มัวแต่ช้ำอยู่นั้นแหละซีก็จ๊วยแล้วนะ

ถาม : พี่เจียบบอกว่าเขานะอยากจะไปเต็มแก้วแล้วค่ะ...(ไม่ชัด)... เขาก็คงเบื่อเต็มแก้วแล้วค่ะ แต่เขาก็ไม่ไปสักที่ ทำไมเขาไม่ไปละคะทั้งๆที่เขาเบื่อจะแยะอยู่แล้ว ?

ตอบ : ใจของเขายังผูกอยู่มันกลายเป็นตัวเองผูกตัวเองอยู่ตรงนั้น คราวหน้าถามเขาเองนะให้คนอื่นถามมันไม่เคลียร์ พอเขามาแล้วถาม

เขาเองเลย เป็นใคร มีฐานะอะไร ตอนนั้นกลัวเขาหรือเปล่า กลัวๆเหมือนกันใช่ไหม ? ตั้งใจถามเขาจำไว้ว่าเรื่องของผีเรื่องของเทวดา ถ้าไม่ใช่วาระของอุปมาตกรรมเข้ามาจริง ๆ เขาทำให้เราตายไม่ได้หรอก อย่างเก่งก็แกล้งให้เรากลัวแค่นั้นเอง เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะฆ่าเรา บีบคอเราไม่ได้ แลบลิ้นเลียหน้าแบบแม่拿破โชนงก็ไม่ได้ (หัวเราะ) อย่างดีเขาทำให้กลัวเท่านั้น เพราะฉะนั้นก็รวบรวมกำลังใจไว้หน่อย ถึงเวลา ก็ถามเขาว่าเขามาด้วยเหตุใด มีฐานะอะไร ถ้าหากว่าช่วยเหลือได้ไม่เกินวิสัยจะช่วย ถ้าเกินวิสัยคุณก็ไปหาทางช่วยตัวเองก็แล้วกัน

ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าอุทิศส่วนกุศลให้เขา ที่แรกหนูก้ออุทิศส่วนกุศลให้เขานะค่ะ หนูปอกให้เขาอโหสิกรรมให้ด้วยค่ะ แล้วเสร็จแล้วก็ไปถามพี่เจียบว่าเขาได้รับหรือเปล่าพี่เจียบบอกว่าเขาไม่รับ ก็เลยเอาใหม่ค่ะ อุทิศส่วนกุศลให้เขาโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ไม่รู้ว่าถ้าสมมติบุญมาก เยอะมากขึ้นแล้วเขาจะทำอะไรเราได้มากหรือเปล่า ?

ตอบ : แรงมันดีขึ้นมันจะได้บีบคอเราหนักขึ้น (หัวเราะ) อันนี้พูดเล่นนะจริงๆ แล้วที่เขาบอกว่าคือเท่านั้นที่จะครองโลกนะ น้ำหยดลงหินทุกวัน หินมันยังกร่อน ตั้งใจทำดีให้เขาไปเรื่อยๆ เดียวมันทนความดีของเราไม่ไหวมันก็ไปเองแหละ ดีบ่อยๆ ดีทุกวัน โดยเฉพาะว่าบุญกรรมฐาน ให้ไปเยอะๆ ตั้งใจว่าเราจะได้รับประโยชน์รับความสุขสักเท่าไรจากผลบุญอันนี้ขอให้เขาได้รับตามนั้นด้วย จะให้บวชซีก็จะบวชให้แต่รอเวลาหน่อย ลางานได้แล้วจะบวช เขาเอาก็วันนะ...บวช ?

ถาม : เขาไม่ได้บอกค่ะ ?

ตอบ : ไม่ได้บอกใช่ไหม้ออ..ถ้าอย่างนั้นเขาต้องการแค่อาณิสงส์ในการ

บวชเท่านั้น แบบเดียวกับบวชพระโง่งนะ บวชพระทันทีที่ญาติเสร็จนะ เขาจะใช้แค่ว่าอุปสัมบันโน สังฆะนะ บัดนี้อุปสมบทเป็นสงฆ์แล้วนะ ตอนนั้นนะอาณิสสของการบวชจะได้เต็มเลย ถ้าหากว่าเป็นเจ้าตัว ของคนที่บวชเองก็จะได้ ๖๐ กัปเลย พ่อแม่ได้ ๓๐ เจ้าภาพได้ ๑๕ คนช่วยงานได้ ๘ อาณิสสได้ตอนนั้นเลย ส่วนการที่อยู่ต่อยาวนาน เท่าไหร่ก็ตามถ้าทำดีก็บวชเข้าไป ถ้าทำชั่วก็ลบออกมา หลายคน อยู่นาน ๆ อยู่ชะขาดทุนเลย เพราะฉะนั้นเขาอาจจะต้องการแค่อาณิสส ของการบวช ถ้ามีเวลาแค่วันสองวันก็บวชให้เขาก็ได้

ถาม : ถ้าเมื่อเรามาคนมากมาย อย่างนี้นะคะ แล้วยังไม่ตกนรกสักที มันก็จะตามเราไปอย่างนี้หรือคะ ?

ตอบ : มันก็จะตามไปเรื่อย อย่างอาดมามันก็ตามมาเรื่อยไม่ได้ใช้หนี้ มันมาเยอะหลายชาติเต็มทีแล้วละ แต่มันตามทวงไม่ได้เองช่วยไม่ได้

ถาม : หนี้เสียหรือคะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่ใช่ NPL เราเต็มใจจะคืนให้แต่มันไม่มาเอาสักทีนะ แล้วเขาก็จะรอรยะรอโอกาสรอเวลาที่ตัวกุศลของเราขาดช่วงลง ถ้ากุศลที่เราทำขาดช่วงลงพวกนี้ก็จะหาจังหวะแทรกเข้ามาแทน เพราะ ฉะนั้นอย่าผลอเป็นอันขาด อย่างพวกเรานี้ถ้าลงนรกนี้มันซ้ำเลย ของเก่า เท่าไหร่มันคิดดอกทบต้นหลายเท่าเลยละ

ถาม : แล้วถ้าเมื่อว่าปรารถนาพุทธภูมินี้ก็แย่ ?

ตอบ : จะแยตรงไหนละ..ก็หนีมันไปทุกชาติสิ สร้างกำลังใจให้เข้ม แข็งอย่างน้อย ๆ ทรงปฐมฌานให้ได้ก็เผ่นหนีจากมันได้แล้ว ถึงเวลากำลังบุญสูงกว่าเราก็เกิดเป็นเทวดาเป็นพรหมอยู่ข้างบนโน้น

บ้ายบาย..เอาไว้ชาติต่อไปนะจ๊ะ แล้วชาติต่อไปถ้าตามไม่ได้ก็ไปต่ออีก (หัวเราะ) ฉันทเต็มใจที่จะจ่ายแต่ตามมาให้ทัน เป็นไง..เกิดมาแต่ละชาติ การสร้างบุญสร้างบารมีเราไม่ได้ทำความดีอย่างเดียวความชั่วก็ทำด้วย ถ้าหากว่าเกิดมาเป็นนักรบต้องปกป้องครอบครัวตัวเอง ปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มันก็ยิ่งต้องทำบาปหนักขึ้นไปอีก แต่ขณะเดียวกันทำนทั้งหลายเหล่านั้นก็คือ สิ่งที่ทำแทบจะไม่มีโอกาสได้ทำเป็น ส่วนตัวเองเลย ทำเป็นส่วนรวมมากกว่าในเมื่อทำเป็นส่วนรวมมากกว่า เจตนามุ่งร้ายใครมันไม่มี เพราะฉะนั้นโทษเกิดเหมือนกันแต่ มันไม่ได้เกิดเต็ม ๑๐๐ % แล้วอีกอย่างหนึ่ง ส่วนใหญ่กำลังใจ เข้มแข็งมากถึงเวลาก็อาศัยการฝึกสมาธิทรงฌานทรงสมาบัติได้ ก่อนตายก็เข้าสมาบัติไปแน่บ (หัวเราะ) ไม่เห็นต้องกลัวมันตามเลย ทุกวันนี้ยังสบายใจอยู่เลย ตูเอาแค่ลุ่นแค่ทำให้ไปอยู่ตรงหน้าท่านลุง พระยายมเท่านั้นแหละรับรองว่ารอดแน่ ผากไว้เยอะ ทำเมื่อไหร่ก็ผาก ไว้ ๆ นึกไม่ออกจริงๆ ท่านก็ต้องบอกอยู่แล้ว อาตมาลุ่นแค่นั้นแหละ เอาเท่านั้นพอ ได้มากกว่านั้นถือว่าฟลุค

ถาม : แล้วถ้าอย่างนั้นในส่วนที่ไม่ได้ให้ท่านลุงเป็นพยานไว้จะส่งผล เมื่อไหร่ครับ ?

ตอบ : ถึงเวลามันจะมารวมตัวหมด

ถาม : เรามีสิทธิ์ใช้จนหมดแล้วค่อยลงไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : โอ้โห..ถ้าหากว่าขึ้นไปข้างบนแล้วยังลงอีกแสดงว่าเชอสะเด็ดเลย พอขึ้นไปข้างบนก็เห็นแล้วว่าพลาดเมื่อไหร่ยับเยินแค่ไหน เราก็ไปต่อซิ ใครจะอยู่ละ อย่างนี้ไปมาเลเซี่ยแล้วก็กลับมาให้จับได้นะ...ตาย

ถาม : ไปวัดทำขุมนเนียบ โคนทั้งคืน ให้ผมตื่นทุกชั่วโมงเลย ?
ตอบ : ยังดี บางทีนี่ไม่ให้หลับเลย พอเคลิ้ม ๆ จะหลับมันกระตุกขาให้ตื่น
ถาม : กลับบ้านมานอนอีก ๓ วันก็ไม่ได้หลับเลย ?
ตอบ : แล้วตอนนี้หลับได้หรือยัง ?
ถาม : ตอนนี่ก็หลับแต่ไม่สนิทนะฮะ ?
ตอบ : มา เตียวจะช่วยตีให้สลบเลย กัมหัวมา
ถาม : เป็นทุกข์จริงๆ (เสียงตีหัว) ?
ตอบ : เอาให้แตกกระจาย มีสาวบ้านอยู่ล่องคนหนึ่งชื่อบัวเงินไม่ได้
นอนมา ๔ เดือนกว่าแล้ว หน้าเหี่ยวมาเชียว มาบวชซี เขามาถึงก็
..หลวงพ่อบอกช่วยหนูด้วยค่ะ หนูโดนไสยศาสตร์มา ถามว่ารู้ได้ยังไงวะ ?
มันบอกว่ามีคนเขาตั้งใจทำ ของเราเองคือว่าตั้งใจแล้วว่าถ้ามันไม่มา
ตื่นพราดๆ อยู่ตรงหน้าก็ไม่ช่วยมันหรอก แต่ตอนนี้มันมาแล้วก็จำเป็น ก็ใช้
วิธีนี้แหละ ดีหัวมันไปที่หนึ่ง มันนอนไป ๒ วันกับ ๒ คืนถึงตื่น คุ่มกับ
ไม่ได้นอนมา ๔ เดือน
ถาม : (ถามเกี่ยวกับสุนทรภู่)
ตอบ : เขาอธิษฐานที่ไร เขาจะอธิษฐานแสดงถึงความปรารถนาพระ
โพธิญาณทุกที อย่างไม่ไหว้วงูเขาทอง ขอเดชะพระเจดีย์คีรีมาศ
บรรจุธาตุที่ตั้งรังสรรค์ ข้าอุทิศสำหรับมาเคารพทุกวัน เป็นอนันต์อันสงส์
ดำรงกาย จะเกิดชาติใดๆ ในมนุษย์ ให้บริสุทธิ์สมจิตที่คิดหมาย
ทั้งทุกข์โศกโรคภัยอย่าไถ่กราย แสนสบายบริบูรณ์ประยูรวงศ์
ทั้งโลโกโทโสแลโมหะ ให้ชนะใจได้อย่าไหลหลง ขอฟุ้งเฟื่องเรืองวิชา
ปัญญาขง อีกทั้งทรงศีลขันธในสันดาน อีกสองสิ่งหญิงร้ายและชายชั่ว

อย่าเมามัวหมายรักสมัครสมาน ขอสมหวังตั้งประโยชน์โพธิญาณ
ตราบนิพพานชาติหน้าให้ถาวร เป็นไง..เขาเลี้ยวเข้าหาพระโพธิญาณ
จนได้เลย เพราะฉะนั้นสุนทรภู่รับประกันว่าต้องเป็นพระโพธิสัตว์แน่ๆ
ไปเถอะไปอธิษฐานเอาตรงนั้น แต่อย่าไปอธิษฐานตราบนิพพานเอาชาติ
หน้านะ เราเอาชาตินี้ละโว้ย วันก่อนหลวงพี่กิตติชัย เขาก็ไปอยู่ที่วัดทำ
ขุมนด้วย รายนี้ก็พระโพธิสัตว์ พวกเราพอทำกรรมฐานทำวัตรเสร็จ
ก็อธิษฐานขอนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เทอญ แกสะคั่งยึก (หัวเราะ)
รีบปฏิเสธ พัลวันไม่เอาด้วย ไปคนละทางกันละสิ ของเขาๆจะเกิดใหม่
ของเราๆ เอานิพพานในชาติปัจจุบันนี้แกก็เลยต้องเปลี่ยน ให้แกให้ศีล
แทนที่แกจะให้ เขาขอศีลห่านี้ ไปกาเมสุมิณา จะหลุดอะพรหมจริยา
ออกมา ไอ้เรานี้ขำก็เขา เขาก็รีบเปลี่ยนเป็นกาเม เขาไม่ได้หลุดออกมา
หรอกแต่ใจมันคิดแล้ว ว่าให้ศีลเสร็จก็เลยถามเขาว่าจะให้อะพรหมจริยา
แล้วเลือกอมกลับเข้าไปทำไม เขาหัวเราะใหญ่ ตัวเองมันชินกับอะพรหม
จริยาเวระมะนี้ไซ้มัย ? โยมขอศีลห่าก็จะให้อะพรหมจริยา
ถาม : ได้หอพักที่หนึ่งก็ไปนอน คืนแรกก็ไม่เป็นไร คืนที่สอง คืนที่สาม
คืนที่สี่นี้ก็จะฝันไปว่ามีดวงวิญญาณอยู่แถวนั้นเยอะ เขาก็มาเหมือนกับ
ว่ามา แล้วก็ด้วยความกลัวจิตมันเป็นไปเองมันไม่ได้ไปบังคับ จิตมัน
ก็เลยขออาหารบาบามีพระพุทธเจ้า ฟันใส่เขาก็กลัวลิค๊ะเขาก็หนีเลย
มีความรู้สึกว่า...?
ตอบ : คราวหน้าอุทิศส่วนกุศลแทน พวกที่เขาเป็นส่วนใหญ่เขาจะ
ลำบาก เราไปนี่เราสร้างสมบุญเอาไว้เยอะทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา
ไม่เพียงแต่ชาติก่อน ชาตินี้ก็เอาไว้ทำไว้มาก เขาเจอเขาก็อยากจะ

เข้ามาขอความช่วยเหลือ แต่เรานี่ส่วนใหญ่แล้วมันจะกลัว คราวหน้าให้ตั้งใจว่า ผลบุญที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขอให้เธอทั้งหลายได้โมทนา เราจะได้รับประโยชน์รับความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วยแค่นั้นละ รับรองได้ว่าเขารับไปเลย เขาไม่อยู่เกาะกะลูกกะตาเราหรอก ไม่ต้องไปไล่เขาด้วย ลักษณะอย่างนั้นมันเป็น ทิพจักขุญาณอย่างอ่อน แสดงว่าในอดีตเราเคยทำได้แล้ว ถ้าหากว่าสภาพจิตใจเรามันนิ่งพอ มันก็จะรับรู้เหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ ลักษณะของการนิ่งมันก็คือต้องหลับไปสักพักหนึ่ง โดยเฉพาะตอนใกล้ๆสว่างจิตที่วุ่นวายมาทั้งวันพอมันได้พักไป ก็เหมือนยังกับว่า รถถึงเวลาถึงเราจะดับเครื่องแล้วแต่แรงเฉื่อยมันยังมีอยู่เรื่อย ๆ พอแรงเฉื่อยมันหมดมันนิ่งเมื่อไหร่ ตอนนั้นมันก็จะเริ่มแล้ว คราวนี้ไอ้โน่นก็มา ไอ้นี่ก็มา ชักจะเห็น

ถาม : เขาพูดในลักษณะที่เราเป็นอาจารย์เขา ?

ตอบ : อาจจะมียิ่งกว่านั้นอีก อาจจะเป็นลูกเป็นหลานเป็นญาติ เป็นโยมอะไรเยอะกว่านั้นอีก

ถาม : เลยโทรไปหาลูกศิษย์ที่พิษณุโลกว่าใครเป็นอะไรไปบ้าง เพราะว่าเห็นมาแล้วส่วนใหญ่... แต่ช่วงนี้ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ปฏิบัติ ไม่รู้ว่าได้ปฏิบัติรีเปล่า แต่พอดีไปอยู่แถวบางเขนซึ่งมีเครื่องบินๆ ผ่านตลอดเลย ได้ยินเสียงวิ๊ดๆ ตลอดเลยดัง เรากลัวว่าเครื่องบินจะตก ก็เลยบอกว่าจะตายตอนนี้ นึกถึงพระพุทธเจ้าทุกครั้งทีเครื่องบินมันบินผ่าน ก็คือว่าถ้ามันหล่นนี่หนูต้องตายแน่ ก็กลัวมันจะหล่นโดนที่เรายู่ ตอนนั้นบินมาที่ไรก็เอาและต้องตายแน่เลย ?

ตอบ : นี่เป็นคุณูปการของการบินไทย นำให้รางวัล จริงๆ สิ่งที่เรา

นึกเป็นสิ่งที่ดีมากเลย เพราะว่านึกถึงพระพุทธเจ้าก็เป็นพุทธานุสติ นึกถึงความตายเป็นมรณานุสติเป็นกรรมฐานใหญ่ทั้งสองอย่างซึ่งปกติเราจะทำได้ยาก แต่เนื่องจากว่าตอนนั้นนะมันกลัวตาย ใจมันจะเกาะมากเป็นพิเศษ เพราะฉะนั้นควรจะย้ายบ้านให้อยู่ใกล้กว่านั้นอีกหน่อยหนึ่ง เผื่อมันจะเกาะได้ดีขึ้น

ถาม : หนูยังงง ชาวบ้านอยู่ได้ยังไง ?

ตอบ : เขาเคยชินไง เขาเคยชิน แล้วก็อยู่ในความประมาทเป็นปกติ ถ้าหล่นมาเราไม่ต้องทำยังไงหรอกจะ คนอื่นเขาทำให้แห้งๆ เลย (หัวเราะ) ถ้าหล่นเราก็ก๊วแต่เลย ไม่ต้องทำยังไงหรอก เกาะพระให้ทันอย่างที่ทำก็แล้วกัน

ถาม : แต่ว่าไอ้ความตั้งใจมันก็ยังอยู่ คือมันก็ไม่ได้ตายสนิท ?

ตอบ : คือจิตแรก คิดถึงอะไรมันก็จะไปที่นั่น ใจคิดถึงพระพุทธเจ้า ปิ๊บ เครื่องบินทับแบนแต่มันก็ไป กำลังบุญมีแค่นั้นส่งถึงแค่นั้น ถ้าไม่นิยมการเกิดไปถึงนิพพานได้เลย

ถาม : ทั้งๆ ที่เราแบบว่ามุ่งมั่นจะเรียนต่อแต่ก็จะตายจริงๆ เครื่องบินจะหล่นมา ก็ไม่เอาแล้วละปริญาเอกนะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) จริงๆ แล้วเราว่าเราไม่ค่อยได้ทำความดีมันก็ไม่ใช่ว่าการที่เรามุ่งมั่นอยู่กับการเรียน ตั้งใจอ่านหนังสือ ตั้งใจท่องตำรา ตั้งใจจำมันเป็นสมาธิอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามันเป็นสมาธิที่ใช้งาน มันไม่ใช่สมาธิแบบที่เรามานั่งฝึก ก็เลยใช้ลักษณะที่ว่า ถ้าหากว่าเวลางานใจเราให้อยู่กับงาน ถ้าว่างเมื่อไหร่เราก็นั่งภาวนาของเรา ต่อให้จับดอกเตอร์มันก็จะประเภทไม่ถึงพระโสดาบันก็ยังมีสิทธิลงนรกอยู่นั่นละ

เพราะฉะนั้นเอาให้มันเยอะๆ เข้าไว้

ถาม : บางที่ตั้งนาฬิกาปลุกไว้เนะคะตีห้า พอตีห้าปุ๊บเราก็ปิดนาฬิกาปลุกแล้วหลับต่อ ลักพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงตื่นได้แล้ว ตีห้าแล้วตื่นเกิดอะไรอย่างนี้เนะคะ ?

ตอบ : ยังดีที่บอกว่าตีห้าแล้ว ยังบอกว่ายังไม่ถึงตีห้าเพราะมันเลยไปแล้ว คราวหน้าก่อนหลับให้ตั้งใจว่าจะตื่นเวลาไหน นึกถึงภาพนาฬิกาเลยตอนที่เข็มมันชี้ตรงนั้นละ แล้วกำหนดให้แน่ๆด้วยนะ ว่าเป็นอีกกี่ชั่วโมงข้างหน้านี้ รู้ว่าภายในคืนนี้ไม่อย่างนั้นบางทีมันข้ามวันเลยนะ ถ้าเรากำหนดใจในลักษณะอย่างนั้นพอถึงเวลามันจะตื่นเอง

ถาม : หนูมีข้อสงสัยอีกข้อหนึ่งคะว่า ในช่วงที่เราท่องสัทสเนดโตปีบความรู้สึกเหมือนบอกว่าช่วงท่วงเวลาที่เรานั่งอ่านหนังสือ เทวดาท่านจะมา รู้สึกเนะคะ ว่าจะมีเทวดาท่านจะมา มาหมดเลย ตอนนั้นหนูชอบารมีกรรมหลวงชุมพรด้วยคะ เพราะว่าเคยไปเรียนที่อังกฤษ และหนูก็กำลังจะไปก็เลยชอบารมีท่านมาช่วยด้วย รู้สึกว่าท่านก็มาเทวดาก็มา รู้สึกเองเนะคะ แล้วช่วงเวลาที่อ่านหนังสืออยู่ บังเอิญลืมท่องจบ หนูมีความรู้สึกว่าพออ่านเสร็จแล้วเราไม่ท่องปิดท่านก็ยังอยู่ท่านยังไม่ไปไหน (หัวเราะ) นี่เราเข้าห้องน้ำอยู่เนะนี่เราอาบน้ำอยู่เนะท่านยังอยู่เนะ หนูเอ๊ะ..ตาย อึ้งตาย..เรารู้สึกกำลังนั่งอึ้งอยู่ในส้วม ตายแล้วลืมท่องปิดรับนั่งท่องอยู่ในส้วมเลยเพราะกลัวท่านจะ.. หนูก็เลยว่ามันเป็นอย่างนี้ตามที่หนูคิดรีเปล่าคะ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ใช่คิดจะ คิดยังไงก็คิดแบบนั้นไม่ได้ ความรู้สึกอันนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามนั้นเลย เพราะว่าอย่าลืมว่าคาถานั้นเป็น

ของท่านปู่พระอินทร์ ท่านปู่พระอินทร์ถือว่าเป็นนายของเทวดาทั้งหมด ถ้าหากว่าเรามีอะไรที่ต้องการความช่วยเหลือในขณะนั้น เทวดาที่อยู่ในบริเวณนั้นทั้งหมดก็ถือว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องช่วยเรา เพราะอย่างน้อยๆ เราก็ประเภทเด็กเส้นของเจ้านายอะไรอย่างนี้ ในเมื่อมาแล้ว แล้วไม่บอกให้ไปก็อยู่ก่อน คราวหน้าเลี้ยงข้าวด้วยนะ

ถาม : บางครั้งยังรู้สึกเลยว่ากรรมหลวง ขณะเราเข้าห้องน้ำพออีเสร็จเนะคะ ลืมๆ ต้องปิด แล้วเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วเรานั่งฟังเพลง ฟังเพลงไปเรื่อยเพราะเราอ่านเสร็จแล้วลืมท่องปิด ตอนนีฟังเพลงไปเรื่อย รู้สึกว่ากรรมหลวงท่านอยู่แถวนั้น ?

ตอบ : ยังดีที่ไม่เชกกะบาลเอา

ถาม : หนูก็เลย อึ้งตาย..นี่เรารู้สึกว่าท่านยืนบิ๊บเราจะเอะใจ อึ้งตายเรารู้สึกว่าลืมท่องปิด ก็เลยต้องมาท่องปิดก่อนแล้วมาฟังเพลงใหม่?

ตอบ : จ้า.. แหมเชิญมาแล้วก็ส่งกลับด้วยสิ

ถาม : การที่ท่องคาถาหลังจากอ่านจบนี้เป็นการปิดหรือคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันอยู่ที่เรา ถ้าใจของเรามันยึดถือมันคง ท่านก็พร้อมที่จะสงเคราะห์ให้ คราวหน้าบอกท่านก็ได้ว่าหนูเรียกมาแล้ว ถ้าหากว่าหนูไม่ได้ส่งกลับก็กลับเองด้วยเนะคะ(หัวเราะ)ถ้าอยู่ที่นี้มันจะมีแต่ประสบการณ์อย่างนี้ทั้งวันแล้วเราจะรู้ว่าตัวเราผิดปกติคนอื่นเขาดีหมด(หัวเราะ) ไม่ใช่คนอื่นบ้าแล้วเราได้อยู่คนเดียว ตัวเราผิดปกติคนอื่นเขาดีหมด ตกลงว่าจะไปแน่ๆ เมื่อไหร่

ถาม : เมื่อคะแนผ่านเนะคะ ?

ตอบ : เอาๆ ลองดู

ถาม : ก็อิษฐานอยู่ทุกวันนะค่ะ ทำบุญทุกวันขอให้ผ่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่ประเภทพอผ่านเสร็จเรียบร้อยลืมหำบุญ ก็ดียังมีแรงเรียนเอาไว้ก็ดี เตียวไฟมันมอดซะก่อนกว่าจะลั่นฝนจบดื่อกได้หลวงพ่อบุญน้อยเกือบตาย ปริญาตรีแค่เรารู้ตามครูสอนก็พอแล้วไง ถ้าปริญาโทนี่จะต้องเกลี้ยกล่อมให้ครูเขาคล้อยตามให้ได้ว่าเรารู้จริง ถ้าปริญาเอกนี่มันจะต้องหลอกครูได้ เจ้าฝนเขาเรียนนี่ศศิรินทร์ เรียนของแพง

ถาม : ตอนที่ท้อๆ นะค่ะหนูก็เลยคิดว่า.... ?

ตอบ : โทรมได้จะ ถ้าโดนตำแล้วจะมีไฟขึ้น

ถาม : (หัวเราะ)กลัวโดนตำ เลยไม่กล้าโทร ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับจังหวะเหมือนกัน ถ้าผิดจังหวะล่ะได้แน่ๆ หลังสงกรานต์ลงไปปักขี้ได้ไปเจอที่หนึ่งน่าอยู่มากเลย มันเหมือนกับเขตหวงห้ามเล็กๆ เนื้อที่ซัก ๒๐๐ ตารางวาเท่านั้นล่ะ จะเป็นค่านักในลักษณะที่ว่าคล้ายๆ กับศาลเจ้าพ่อทางบ้านเรา เขาเรียกค่านักโต๊ะชาวดำโต๊ะชาวดำปกติลงไปก็ผ่านไปผ่านมาอยู่เป็นประจำแล้วมันไม่มีอะไรงวดนี้ไปเขาขอความช่วยเหลือ ว่าให้ถวายสังฆทานให้เขาบ้าง เขาบอกว่าความจริงในอดีตก็เคยเนื่องกันมา เพราะว่าในสมัยที่กรุงแตกจากการล้อมตีของพม่าเขา คณะของเขาเห็นว่ามันไม่ไหวจริงๆ ก็เลยอพยพหนีออกจากกรุงไปก่อน อพยพหนีไปก่อน ไปยันโนนแฉะ อำเภอดากไบก จังหวัดนราธิวาสเขาก็ไปตั้งรกรากกันอยู่ตรงนั้น โดยเฉพาะทรัพย์สินอะไรที่ขนไปก็เอาไปฝังรวมกันไว้ตรงนั้น ทำตัวเป็นชาวบ้านธรรมดา ทำมาหากินไปตามปกติ ทะว่าถ้าหากว่ามีใครก่บ้านก่เมืองคืนขึ้นมาได้เมื่อไรก็จะมาร่วมงานกับเขาแต่บังเอิญว่าไปไกลไปหน่อย แล้วพระเจ้า

ตากสินท่านทำงานเร็วมากเลย แปดเดือนก็เรียบร้อยแล้ว กว่าข้าจะไปถึงก็เลยอยู่กันตรงนั้น อยู่กันสองร้อยกว่าเกือบๆ สามร้อยเราผ่านไปผ่านมาหลายทีวาระบุญวาระกรรมมันยังไม่เปิดให้ มันก็เนื่องกันมาไม่ถึงเขาไม่สามารถที่จะติดต่อเพื่อแสดงให้รู้ได้อะไรได้ คราวนี้งวดนี้ลงไปได้รับการติดต่อมาว่าให้ทำบุญให้เขาก็เลยไปกัน ไปถวายสังฆทานก็มีพระพุทธรูป มีผ้าไตรจีวร แล้วก็ชาวบ้านเขาเลี้ยงพระชะจนไม่มีปัญญาจะฉัน ตัวเรานั่งอยู่ที่นี่กับข้าวมันไปเลยเสานั่นอีก แล้วมันเหลือเชื่อว่าอำเภอดากไบก คนตรงจุดนั้นมันเป็นไทยล้วนๆ ปกติมันน่าจะมียิสลามบ้างแล้วสถานที่นั้นมันเป็นเขตลักษณะเหมือนเขตหวงห้าม มีต้นไม้ใหญ่มีอะไรร่มเย็นน่าอยู่มากเลย แล้วก็มีความลักษณะเขาทำไว้เป็นเหมือนยังกับศาลเจ้าอย่างศาลเจ้าพ่ออย่างนั้น แล้วก็จะมีลักษณะเหมือนยังกับที่นั่งเล่น เป็นที่นอนได้ มีกระทิงห้องน้ำและมีบ่อน้ำ พร้อมทุกอย่างแต่ไม่มีใครอยู่ได้ โดยเฉพาะพวกที่เข้าไปบริเวณนั้นแล้วเข้าไปล่าสัตว์ เพราะว่าพื้นที่ของเขายังมีสัตว์ชุกชุมมาก มักจะเจอดีจนกระเจิดกระเจิงออกมาหมด ไปเห็นปุ๊บแล้วติดใจเลย สถานที่มันสงบน่าอยู่จริงๆ ไม่มีใครไปกวนแต่ว่าวันนั้นพอเขาเห็นพระไปเขาก็เข้าไปกัน ไปทำบุญบ้างไปอะไรกันบ้าง มันก็เลยสบายตกลงว่าพวกเขาเลี้ยงดีกินไม่ไหว อำเภอดากไบก จังหวัดนราธิวาส เขาเรียกว่าโคกอธิฐ ก่อนจะถึงโคกอธิฐนี้ถ้าหากว่ามาจากทางด้านปัตตานีไปนราธิวาสถนนเส้นนอกมันจะมีป้ายบ้านโคกยางก่อน พอเห็นบ้านโคกยางปุ๊บก็ไปยูเทิร์นเลี้ยวกลับ แล้วก็จะมีบ้านโคกกระท่อม พอเห็นบ้านบ้านโคกกระท่อมก็เลี้ยวซ้ายเข้าไปได้เลย ตรงนั้นเขาเรียกโคกอธิฐ แสดงว่าแถวนั้นมีแต่ที่สูงมันมีแต่โคก

ทั้งนั้นละ เคยไปตากใบมัย โห..เสียชาติเกิดจริง ๆ อยู่ได้ไม่เคยไปตากใบ(หัวเราะ) น่าอยู่เสียตายที่เลยละ สงบเหมาะที่พระจะอยู่ปฏิบัติเป็นที่สุดอย่างกลัวผีก็แล้วกัน ไปนี้พักพวกบานเบิกเลย

ถาม : แข่งคน... ?

ตอบ : แข่งนี้เขา คือพูดอะไรไปมันจะเป็นตามนั้น อย่างหลวงพ่อดีม ชาวในนาชาวบ้านเขากำลังงาม ๆ อยู่มาหลวงพ่อดีมก็ไปกิน เจ้าของนาแกเป็นผู้หญิงปากร้ายแกก็มาทำเอาด่า ๆ ๆ ๆ ไม่รู้จักจบไม่ใช่หลวงพ่อดีมสิ หลวงพ่อเขียน ๆ ก็โผล่หน้าออกมาทางหน้าต่างบอกอืปากหน้าดำกระทั่งพระกระทั่งเจ้าไม่รู้จักเลิก ปรากฏว่าไม่รู้แกเป็นอะไรละ เกิดปากเปื่อยขึ้นมาเฉย ๆ ละ ลักษณะอย่างนั้นไม่ขอมาพระไม่หายหรือ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าทำคาถานี้ขึ้นอย่าเผลอ หลวงพ่อท่านถึงได้บอก ว่าท่านเองท่านกลัวจะเผลอ ถ้าเผลอไปว่าไม่ตีมันจะเกิดไม่ดีกับคนจริง ๆ จริง ๆ ก็คือกำลังของเจ้าของคาถาคาถาแข่งคนนั้นมันเป็นของทำมหาพรหมท่าน

ถาม : ทำอาหารถวายท่านเป็นหม้ออ่อนใช้มัย พระพุทธเจ้าเสวยเสร็จก็บอกว่าที่เหลือให้เอาไปฝังเป็นเพราะอะไร ?

ตอบ : ในขณะที่นายจุนทะเขาทำอาหารนั้นนะ เทวดาเขาก็อยากได้บุญ ก็เขาพวกเครื่องทิพย์มาโปรยผสมลงในอาหารนั้น คราวนี้ส่วนที่มันได้รับการผสมลักษณะนั้น ธาตุของคนจะย่อยไม่ไหว คนละเรื่องกันเลยนะนะ จากที่ร่างกายของคนทั่วไปมันจะย่อยได้จะดูดซึมได้เอาไปใช้งานได้มันจะทำไม่ได้ แต่ว่าธาตุของพระพุทธเจ้ายังย่อยได้อยู่ เพราะว่าท่านเป็นบุคคลพิเศษนี้ ในเมื่อถ้าหากว่าบุคคลอื่นกินเข้าไป

ไม่ย่อยมันจะเป็นอาหารเป็นพิษ ท่านก็เลยสั่งให้ไปฝังทิ้งซะ แล้วก็ยังบอกเอาไว้อีกว่า หลังจากนั้นไม่นานท่านจะปรินิพพานคือจะตาย ถ้าหากว่าคนคิดว่าท่านฉันอาหารของนายจุนทะแล้วตายให้พระบอกไว้เลยว่าพระพุทธเจ้าตั้งใจจะปรินิพพานวันนั้นเวลานั้นอยู่แล้ว ไม่ใช่เป็นเพราะว่าฉันอาหารของนายจุนทะเข้าไป เพราะพระองค์ยังตรัสว่าท่านที่บุคคลให้ในวันแรกที่จะบรรลुकิเชกสัมมาสัมโพธิญาณกับวันสุดท้ายที่จะปรินิพพานเป็นท่านที่มีผลมากที่สุด คนที่ถวายก่อนจะบรรลुकิเชกสัมมาสัมโพธิญาณคือนางสุชาดา ถวายข้าวมธุปายาสไปแล้ว ก็คนที่ถวายคนสุดท้ายคือนายจุนทะ

ถาม : ข้าวมธุปายาสเป็นยังไง ?

ตอบ : มธุปายาสอย่างน้อย ๆ ต้องเลี้ยงวัว ๔๔ ตัวจะ เขาจะรีดนมวัวจาก ๗ ตัวแรกกรองให้สะอาดแล้วก็ไปให้ ๗ ตัวที่สองกินเข้าไป รีดนมวัวจาก ๗ ตัวที่สองมากรองให้สะอาดให้ ๗ ตัวที่สามกินเข้าไปจนกระทั่งชุดสุดท้าย ๗ ตัวนั้นละ รีดเอานมนั้นมาหุงข้าว ลองดูมัยละ ?

ถาม : ปัจจุบันยังมีมัยเจ้าคะ ?

ตอบ : มีจะ เพิ่งจะฉันมาเพราะว่าลงไปปักขีไต้งวดนี้ไปเจอสาวฮินดูคนหนึ่ง ชื่อสุภิตา คานธี นามสกุลคานธีด้วยนะ ก็แม่สาวนี่ละที่ถามซะจนพระรำคาญนั้นละ จนกระทั่งพระท่านบอกให้ถามได้ไม่เกินหนึ่งข้อต่อวัน เขาก็ยังสงสัยอีกว่าถ้าสงสัยเกินข้อหนึ่งแล้วทำยังไง พระท่านก็ให้มาถามเอาตมา อาจจะให้ไปถามคนอื่นก็ได้ แต่บังเอิญข้อเล็กเหมือนกัน เขามาความเจอเราเข้าเขาก็เออะ เขาก็เลยไปหุงข้าวมธุปายาสมาถวาย ครั้งแรกเราดู ๆ ก็นึกว่ากับข้าว จ้วงเข้าไปซะเต็ม ๆ

ปรากฏว่ามันออกหวานๆ เหมือนขนมมากกว่า

ถาม : แล้วอย่างในปัจจุบันละเจ้าคะที่เรานำข้าวไปถวายที่วัดแล้วภาคที่เรายกถวายท่าน ท่านฉันเสร็จท่านก็ลุกไป ชาวบ้านทั่วไปจะยกอันนั้นมาทานต่อ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าพระฉันเหลือแล้ว ชาวบ้านกินได้เขาเรียกว่า วิทาสาโทรับของที่เป็นเดนแล้ว แต่ถ้าจะให้ดีนะให้พระวัดนั้นมีการอุปโลกน์ซะก่อน การอุปโลกน์นี่คือก็จะสมมติขึ้นมา อย่างเช่นว่าเขาจะประกาศในท่ามกลางสงฆ์ว่า ยัคเข ภักเต สังโฆ ชานาตุ ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดฟังคำข้าพเจ้า บัดนี้ได้มีทายก ทายิกาผู้มีจิตศรัทธานำมาซึ่งภัตตาหาร ถวายเป็นสังฆทานในท่ามกลางสงฆ์ อันว่าสังฆทานนั้นย่อมมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่มาก องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเอาไว้ว่า ไม่ได้จำเพราะเจาะจงให้เฉพาะภิกษุสามเณรรูปใดรูปหนึ่ง แต่ว่าสมควรแก่สงฆ์ทั้งสังฆมณฑล ให้แจกแก่สงฆ์ทั้งหลายในบรรดาที่มาถึงในสถานที่นั้น บัดนี้ข้าพเจ้าจะสมมติตนเป็นผู้แจกของสงฆ์ หากสงฆ์ทั้งหลายเห็นสมควรก็ให้หนึ่งอยู่ ถ้าหากว่าเห็นไม่สมควรก็ให้หักท้วงขึ้นได้อย่าได้เกรงใจ ในเมื่อสงฆ์ทั้งหลายหนึ่งอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควรแล้วก็จะแจกภัต ฌ.บัดนี้ แล้วก็เริ่มต้นว่า อะยัง ประฐมะภาโค มหาเถรัสสะปาปุณาตส่วนที่ ๑ ก็ฟังถึงแก่มหาเถระผู้เป็นใหญ่เหนือกว่าข้าพเจ้าอะวะเสสภาคาคามหากังสามเณรัญจะปาปุณาติ ส่วนที่เหลือก็ถึงแก่ข้าพเจ้าจนภิกษุสามเณรทั้งมัชชิมะและนะวะกะคือผู้กลางและผู้ใหม่ทั้งหลายตลอดจนถึงสามเณรเมื่อเหลือจากพระภิกษุและสามเณรแล้วไซร้ก็มอบให้เป็นของทายก

ทายกตลอดจนถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ต้องการมีส่วนร่วมในอาหารนี้ด้วยเทอญ อย่างนี้ถ้าพระสาวกก็เป็นอันว่ากินไปเถอะ

ถาม : ยังไม่เคยเห็นมีใครทำแบบนี้ ?

ตอบ : เขาทำกันเยอะเหมือนกัน หลายวัดเขาทำกัน วัดที่อาตมาอยู่ก็ทำเป็นปกติ กันนรกให้ เพราะว่าส่วนใหญ่เขาไม่รู้กัน

ถาม : เห็นเขาใส่เป็นภาคแล้วก็ถวาย แล้วพระก็ฉัน พอฉันเสร็จ... ?

ตอบ : ถ้าพระฉันเหลือแล้วจริงๆ กินต่อได้นะ แต่ว่าอย่าเอาไปบ้านส่วนที่เหลือแล้วไม่ต้องขออนุญาตก็ได้แต่ห้ามเอาไปบ้าน ถ้าหากว่าลักษณะที่ว่าเป็น ถ้าหากว่าเป็นพระสงฆ์อุปโลกน์ขึ้นมาแล้วทุกองค์มีความเห็นร่วมกันว่าได้อย่างนั้นกินเสร็จถ้าเหลือขนกลับบ้านต่อไปเลย

ถาม : การใส่บาตรนี้ถ้าเราเตรียมข้าวไปแล้ว จำเป็นมั้ยจะต้องตักจนเหลือไว้กันๆ หนึ่ง ?

ตอบ : ไม่จำเป็น แล้วแต่เรา ถ้าหากว่าพระมีมากข้าวมีน้อยก็ตักกันจนหมดชุดกันไปเลยก็ได้แต่ถ้าหากว่าพระมีน้อยข้าวมีมากก็เหลือกลับไปกินเป็นของเราก็ได้ เพราะว่าอันนั้นยังเป็นสมบัติของเราอยู่ยังไม่ใช่ของสงฆ์

ถาม : ยังรู้สึกที่ไม่ใช่ของเรา บางทีไปถวายแล้วพระบางองค์เขาบอกไม่ต้องตักหมดหรือเก็บไปบ้านอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : เผื่อไว้ส่วนที่เหลือจากการทำบุญถือว่าเป็นมงคล เก็บไว้กินเองบ้างเพื่อฟลุคจะได้รวย(หัวเราะ)

ถาม : ศาสนาพราหมณ์กับพุทธนี่อันไหนเข้ามาประเทศไทยก่อน ?

ตอบ : จริงๆ แล้วศาสนาพราหมณ์นี่จะเป็นพื้นฐานที่เข้ามาก่อน ประเทศ

ไทยของเราก่อนหน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชมพูทวีปเหมือนกัน มีหลาย ส่วนของเราอย่างเช่นว่า สุนาปะรันตะปะก็คือสระบุรี ดักกะศิลาก็คือ กำแพงเพชร ตกลงว่าชื่อเพราะๆ ในภาษาบาลีจริงๆแล้วมันมีมาถึงประเทศไทยเหมือนกัน เพราะสมัยก่อนเขตแดนมันต่อเนื่องกันไกลมากเลย มิถิลาอยู่ในพม่า เวสาลีอยู่ในพม่า มิถิลามหานครปัจจุบันมันก็ยังชื่อ มิถิลาอยู่นั้นละ เมืองกาสิก็อยู่ในพม่า พม่ามันเรียกตาชิ ตาชิจริงๆก็คือ กาสี เพราะฉะนั้นว่าถามว่าพุทธหรือพราหมณ์มาก่อน พราหมณ์จะมาก่อน พระพุทธเจ้าก่อนที่จะตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณก็ไปเป็นลูกศิษย์ พราหมณ์ก่อน เรียนจนกระทั่งถึงสมบัติ ๘ แล้วด้วยความที่พระองค์ท่าน มีปัญญาก็รู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ที่แท้จริง ก็เลยไปปฏิบัติเองจนกระทั่งได้รู้เห็นอริยสัจขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้า

ถาม : แล้วที่รอยพระพุทธรบาทสระบุรีนั้นเป็นรอยที่จริงใช่ไหมเจ้าคะ?

ตอบ : ปัจจุบันรอยที่เห็นอยู่เป็นรอยที่ทำครอบไว้ ของจริงจะอยู่ข้างใต้ ถ้าอยากจะดูจริงๆเลยให้เลยไปอีกนิดหนึ่ง เลยไปตรงที่เขาเรียกว่า พระฉาย บนยอดเขาพระฉายจะมีอีกรอยหนึ่งซึ่งจะเป็นรอยซ้าย รอยขวาของรอยพระพุทธรบาทที่ปัจจุบันที่สร้างมณฑปอยู่ ถ้ารอยนั้นละเป็น รอยแท้ๆ แต่เขาก็ทำระจกปิดไว้ ถึงเวลาก็ยกขึ้นมาดูได้ สองรอยนั้น เหยียบในคราวเดียวกัน พอเหยียบข้างซ้ายแล้วก็เหยียบข้างขวา แล้วก็ไปแน่บ (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้ก็มีเรื่อย ๆ เกิดไปเรื่อย ๆ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่ตั้งใจให้ปรากฏก็จะเป็นไม่เป็น ไม่อย่างนั้นก็เต็มไปหมด

ถาม : แล้วประเทศอื่นมีมั๊ยคะ ?

ตอบ : มีจะ มีอยู่อย่างสมัยอะไรนะ สมัยพระเจ้าทรงธรรมที่อยู่ชยา ภิกษุไทยเดินทางไปเพื่อไหว้รอยพระพุทธรบาทที่ลังกา แล้วคราวนี้ พระ เจ้าเทวานัมปิยะติสสะ พอได้ข่าวว่ามีพระสงฆ์จากไทยมา ท่าน เลื่อมใส นี้ ก็นิมนต์ไปฉัน พอทราบจุดประสงค์ก็บอกว่า พระคุณเจ้า ต้องลำบาก มาถึงลังกาทวีปทำไมล่ะ ที่ภูเขาสัจจะพันธะคีรีของเมือง ไทยก็มี พอกลับมาพระภิกษุก็มากกราบทูลให้พระเจ้าทรงธรรมทราบ พระเจ้าทรงธรรมรู้ว่าเมืองไทยก็มีก็เลยประกาศค้นหาพระพุทธรบาทกัน จนกระทั่งพราณบุญแกไปเจอเข้า

ถาม : อันนั้นเรื่องจริงใช่ไหม ?

ตอบ : เรื่องจริงเลยจะ พราณบุญตอนหลังพระเจ้าแผ่นดินตั้งเป็น ท่านขุนขุนสัจจพันธคีรีรินทคูหาพนมโฆลอนตำแหน่งผู้ดูแลรักษา ภูเขาพุทธรบาท

ถาม : แล้วที่เขาว่าต้องขึ้นไปตั้งที่ชั้นอันนั้น ก็ข้างในเป็นรอยพระ พุทธรบาท ?

ตอบ : สมัยก่อนมันเป็นป่านี้จะ พอมาตอนนี้เขาเล่นสร้างบันไดขึ้นไป แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เขาวงกต ?

ตอบ : สมัยก่อนมันเป็นป่าเป็นดง สมัยนี้สบายมากกลายเป็นบ้าน เป็นเมืองไปแล้ว มันก็เป็นเมืองเป็นป่าสลับกันไปเรื่อยละ อาจจะประเภท รบกันจนตายเกลี้ยง ป่าคืนกลับมาอีกทีหนึ่ง แล้วเสร็จแล้วก็ประเภท รื้อป่ากลายเป็นเมืองไปอีก

ถาม :

ตอบ : ลักษณะนั้นมันหมายความว่าเราทำของเราเต็มที่แล้ว ในเมื่อเต็มที่ทุกอย่างแล้วมันยังไม่เกิดผลในจุดที่เราต้องการก็ต้องปล่อยวาง เพราะว่าบางทีเราอาจจะอยากมากเกินไป ตัวอยากนั้นละมันเป็นเสาดันเบ้อเรอขวางหน้าอยู่เดินชนไปก็หัวแตกเปล่า หายอยากเมื่อไหร่มันจะได้เอง

ถาม :

ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านถึงได้บอกว่าการปฏิบัติที่ดีต้องมี กัลยาณมิตร กัลยาณมิตรอาจจะจะเป็นเพื่อนกันได้หรืออาจจะจะเป็นครูบาอาจารย์หรือผู้ที่ผ่านประสบการณ์ในการปฏิบัติช่วงนั้นมาก่อน ในเมื่อมีประสบการณ์ของเรา ถ้าหากว่าเราน้อมนำมาเพื่อปฏิบัติตามมันก็จะเป็นการเรียนลัดไปเลย สามารถก้าวข้ามไปได้ง่ายๆ แต่ว่าบุคคลที่เป็นครูบาอาจารย์ถึงมีประสบการณ์มาก่อนอาจจะใช้เวลาสามปีห้าปี สิบปีกว่าข้ามตรงนั้นไปได้

ถาม :

ตอบ : มันไม่ได้เป็นยังงั้นหรอก คือถ้าหากว่าบางอย่างที่เราคิดว่ามันมันคงแล้วจับหลักได้แล้ว คนอื่นเขามาพูดมันก็สักแต่ว่าผ่านหูไป แต่ขณะเดียวกันว่าอาจจะเป็นไปได้ทั้งสิ่งดีทั้งสิ่งไม่ดี คือสิ่งที่เราทำตรงช่วงนั้นมันอาจจะดี ดีจริง อาจจะถูก ถูกจริงแต่ว่ามันดีแค่ตรงนั้น มันอาจจะถูกแค่ตรงนั้น เหมาะสมกับเราแค่ช่วงนั้น ถ้าหากว่าเราก้าวเข้ามาสู่ระดับจิตที่ละเอียดยิ่งขึ้นไป ก็จะเห็นว่าความจริงมันดีแค่นั้นมันถูกแค่นั้น ถ้าเราไปยึดถือเอาไว้มันกลายเป็นมานะถือตัวถือตนซะด้วยซ้ำไป จะกลายเป็นทวิฏฐุปาทาน ถือความเห็นตัวเองเป็น

ใหญ่ สิ้นลัทธิพัตตูปาทาน ยึดมั่นว่าศีลและการปฏิบัติของตนเองนั้นดีกว่าเขา มันจะมีต้องให้ระวังอยู่เรื่อยๆ

ถาม :

ตอบ : คุณติกาของการเป็นพระอริยเจ้าว่ามีอะไรบ้างแล้วทำตามนั้นเอาเป็นว่าพระโสดาบัน อันดับแรกเคารพพระพุทธเจ้าจริง ๆ อันดับที่สองเคารพพระธรรมจริง ๆ อันดับสามเคารพพระสงฆ์จริง ๆ อันดับสี่เป็นผู้ตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่ล่วงเกินด้วยกายวาจาใจ ไม่ยุยงให้คนอื่นเขาทำ ไม่ยินดีเมื่อคนอื่นเขาทำ อันดับสุดท้ายคิดว่าตายแล้วจะไปนิพพาน ง่ายนิดเดียว ไม่เห็นมีอะไรเยอะเลย

ถาม :

ตอบ : มันละเอียดยากหน่อยหนึ่ง คราวนี้เราจะต้องระวังอยู่ตลอดเวลา เพราะว่าคนเรามันอดไม่ได้ที่จะล่วงเกินในพระรัตนตรัยด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ การรักษาศีลถึงตัวเองระดับประคองสิกขาบทไว้ได้แล้ว ก็อาจจะให้คนอื่นเขาทำแทนหรือเห็นคนอื่นเขาทำแล้วเราพลอยยินดีด้วย มันก็จะลำบากนิดหนึ่ง มันสำคัญตรงที่ว่าได้ทำจริงมั๊ย? ถ้าทำจริงแล้วเรามีไกด์ไลน์ลักษณะนี้นำไปก่อนแล้วโอกาสพลาดมันยากเพียงแต่อย่าไปคิดว่าตัวเองดีก็แล้วกัน ถ้าเชื่อว่าตัวเองดีเมื่อไหร่ ความเลวเริ่มเข้าหาแล้ว ตูใจอย่างเดียวแต่ละวัน ๆ อย่าให้มันเศร้าหมอง อย่าให้นิวรรณ์ ๕ อย่างกินใจของเราได้ นิวรรณ์เป็นเครื่องกั้นความดีที่แย่มากเลย

ถาม :

ตอบ : อันนี้เป็นเรื่องปกติของเขาเรามีหน้าที่เห็นเขา เขามีหน้าที่กั้น

เราต่างคนต่างทำหน้าที่ไป ถ้าความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่ที่ลมหายใจ
เข้าออกเขาก็หมดสิทธิ์ที่จะกั้นเรา หลุดออกมาเมื่อไหร่ก็เสร็จเขา

ถาม :

ตอบ : สองวันสามวันนี้เร็วแล้วจะ (หัวเราะ) บางคนปล้ำเป็นปียังกั้น
มันไม่อยู่

ถาม :

ตอบ : สำคัญอยู่ตรงที่ว่าเรารักษาอารมณ์ต่อเนื่องไม่ได้ ตอนที่
เราทำอยู่อารมณ์ใจมันทรงตัวมันสงบ มันเยือกเย็น มันเป็นสุขยังงี้
เลิกแล้วประดับประดาอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้ได้ พออยู่
ได้แล้วก็พยายามรักษามันให้นานที่สุดเหมือนยังกับเป็นแม่
ลูกอ่อนที่อุ้มลูกแดงๆ ไว้อย่าให้พลาดหลุดมือเป็นอันขาด หลุดเมื่อ
ไหร่ลูกตาย แต่อันนี้ถ้าหากว่าเราพลาดเมื่อไหร่นิเวศมันดีเราตาย
ไม่ใช่ว่าลูกแล้วเลิกเลย ลูกแล้วต้องรักษาอารมณ์นั้นให้ต่อเนื่อง
ยาวนานที่สุด ยิ่งยาวนานไปมากเท่าไรเรายังเป็นสุขมากเท่านั้น
จิตจะเคยชินกับการละกิเลสมากเท่านั้น ทำไปๆ ถ้าหากว่ามันต่อเนื่อง
ยาวนานได้มากจริงๆ กิเลสมันจะขาดไปเองโดยไม่รู้ตัว มันเหมือนกับ
เราเอาหินทับหญ้าไว้ ทับไปนานหญ้ามันเฉาตาย ส่วนใหญ่ลูกแล้วก็ลืม
ก็ถ้าทำทั้งทีแล้วไม่เอาจริงแล้วจะทำไปทำไมละ ?

ถาม :

ตอบ : คือเราผิดตั้งแต่ไปรับมันแล้วนะ พยายามกั้นเอาไว้ พระพุทธเจ้า
ท่านเปรียบว่ากายนาคคือร่างกายของเรา ประกอบไปด้วยประตู ๕ ช่อง
คือตา หู จมูก ลิ้น กาย พระเจ้าจิตรราชที่ครองอยู่ภายใน เราต้องรักษา

ไว้ไม่ให้เข้าศึกมันดีได้ ก็ต้องคอยระวังรักษาประตูทั้ง ๕ เอาไว้อย่าให้เข้า
มาถึงข้างใน สิ่งที่ตาเห็นให้สักแต่ว่าเห็นอยู่แค่นั้น สิ่งที่หูได้ยินสักแต่ว่า
ได้ยินให้มันอยู่แค่นั้น สิ่งที่จมูกได้กลิ่นสักแต่ว่าได้กลิ่นให้มันอยู่แค่นั้น
สิ่งที่ลิ้นได้รสสักแต่ว่าได้รสให้มันอยู่แค่นั้น สิ่งที่กายสัมผัสสักแต่ว่า
สัมผัสให้มันอยู่แค่นั้นอย่ารับมันเข้ามาสู่ใจ โดยเฉพาะรับเข้ามาแล้ว
ไปปรุงแต่งต่อ ถ้าไปปรุงแต่งต่อจิตใจมันก็จะว่าวุ่นสับสนโดยเฉพาะ
ฟุ้งซ่านเอาไม่อยู่ เพราะส่วนใหญ่แล้วสิ่งที่เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น
กาย ใจมันจะแบ่งออกเป็นสองอย่างคืออิฏฐารมณ์ อารมณ์ที่น่าพอใจ
ถูกใจ อนิฏฐารมณ์อารมณ์ที่ไม่พอใจไม่ถูกใจ ทั้งสองอย่างถ้าเราคิด
เมื่อไหร่สิ่งที่น่าพอใจมันจะกลายเป็นราคะกับโลภะ ราคะก็คือยินดี
โลภะคืออยากมีอยากได้ แล้วอนิฏฐารมณ์สิ่งที่ไม่น่าพอใจมันก็จะ
เป็นปฏิฆะกับโทสะ ปฏิฆะคือเกิดแรงกระทบในสิ่งที่ไม่ดีขึ้นมา โทสะก็คือ
พลอยที่จะไม่ยินดีกับมันเป็นอย่างยิ่งไปเลย

ถาม :

ตอบ : รู้ตัวเมื่อไหร่ไล่มันออกไป ถึงได้ว่าของเรามันผิดตั้งแต่ตอนที่
เราไปรับมันเข้ามาแล้ว ต้องหยุดมันเอาไว้แค่นั้น เห็นอยู่ตรงหน้าหล่อแค่
ไหนก็ช่าง แต่ที่เห็นก็พออย่าไปคิดต่อว่า เออ..ถ้าหากว่าเป็นแฟนเราก็ดี
ถ้าได้ควงกันซักสามปีจะเป็นยังไง ไม่ต้องไปคิด ให้มันหยุดอยู่แค่นั้นนะ
ถ้าหากว่าเราทำในลักษณะนี้ได้มันจะสักแต่ว่าเห็น ปากกาตำหนึ่งเรา
เห็น เราหยุดความคิดของเราอยู่แค่นั้นอย่าไปปรุงแต่งต่อมันก็เป็นปากกา
ไม่สามารถจะให้ทุกขีให้โทษกับเราได้ แต่ถ้าหากว่าเรา เออ..ปากกา
มันเขียนจดหมายได้เขียนไปหาแฟนดีกว่าอ้าวไปแล้ว อันนี้จะออกไป

ทางราคา ความรักแล้ว นั้นวันก่อนมันตำเรา เราตำมันไม่ทัน เราเขียน
ไปตำมันดีกว่า กลายเป็นโทษะไปอีกแล้ว แต่ถ้าเราหยุดตั้งแต่แรก
ก็คือปากกา ไม่ใช่ราคา ไม่ใช่โทษะ ไม่ใช่โมหะ

ถาม :

ตอบ : ตามดูว่ามันคิดยังไง ถ้าเอามันไม่อยู่จริง ๆ มันคิดไปแล้ว
เราก็ตามดูว่ามันคิดยังไง ทำตัวเหมือนกับคนดูหนัง อยากรู้ว่ามันคิด
อย่างนี้ ต่อไปมันจะเริ่มยังไงตามดูไปเรื่อย ใ้มันชื้ออายุถ้าหากว่ามีคน
ไปจ้องดูอย่างนั้นมันจะคิดได้ไม่นาน ลักษณะมันเหมือนยั้งกับว่าเวลา
ม้าเตลิดหลุดจากคอกไป เราจุดไม่อยู่ รังไม่อยู่เอาไม่อยู่แล้ว ก็โดดซีหลัง
กอดคอมันไปเลย วิ่งไปเดี่ยวหมดแรงมันเลิกเอง เรากำหนดสติตามรู้มัน
ไปเรื่อยว่าตอนนี้มันคิดอย่างนี้ ลักษณะที่บางสำนักท่านใช้คำว่ารู้หนอ
รู้หนอ ไปเรื่อย จนกระทั่งมันหมดเรี่ยวหมดแรงไม่มีปัญญาจะคิด แล้วเรา
ก็ดึงกลับมาอยู่กับอารมณ์ภาวนาใหม่ ก็จะสงบได้อีก หรือไม่อีกทีหนึ่ง
ก็พอภาวนาสงบแล้ว ก็ถือว่าลมหายใจของเรานี้ละมันคือชีวิตของเรา
มันจะเป็นก็เป็นตรงนี้ มันจะตายก็ตายตรงนี้ หลุดจากลมหายใจเมื่อไหร่
กิเลสมันตีเราตายแน่ ก็เกาะหนับเอาไว้อย่าปล่อยไปเลย จะหลับ จะตื่น
จะยืน จะนั่ง ให้อู้อยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าอย่างนั้นมันจะมีสติอยู่ตลอด
แล้วก็จะไม่หลุดไปคิดอีก เผลอหลุดเมื่อไหร่มันก็เอาเรื่องใหม่

ถาม :

ตอบ : อานิสงส์อันดับแรกเกิดกับตัวเราก่อน ถ้าเขาล่วงลับไปแล้ว
หลังการที่เราปฏิบัติกรรมฐานแล้วก็ขออุทิศส่วนกุศลให้เขาด้วย ถ้าอย่าง
นั้นละเขาได้แน่นอน ได้แน่นอนแต่ว่าอย่างไรก็ตามเหตุที่เราเกิดปัญญา

ขึ้นมันมีส่วนนับเนื่องด้วยเขา เพราะฉะนั้นอย่างน้อยๆอานิสงส์บางส่วน
มันต้องมีเป็นของเขาอยู่แล้ว เพียงแต่เขาจะอยู่ในเขตที่สามารถที่จะ
ใช้ผลของอานิสงส์นั้นได้มั๊ย? อยู่ในเขตที่โทษเบาหน้อยก็สามารถใช้ผล
จากอานิสงส์นั้นได้ ถ้าอยู่ในเขตที่โทษหนักก็ยังไม่มิลิทธิที่จะใช้ได้
จนกว่าจะพ้นโทษขึ้นมา

ถาม : เวลาเราคิดฟุ้งซ่านใช้มั๊ยคะ เราก็คิดที่จะดับความฟุ้งซ่านเหล่านี้?

ตอบ : ไม่ต้องคิดจะ ถ้าหากว่าเราไปคิด กำลังที่มันไปฟุ้งซ่านอยู่ใน
ด้านที่ไม่ดีมันแรงกว่าซะแล้ว มันจะพาเราไปคล้อยตามมันไป
ได้ง่ายกว่า ให้ดึงกลับมาหาลมหายใจเข้าออกง่ายที่สุดเลย ถ้าหาก
ว่าสติผูกอยู่กับลมหายใจเข้าออก จิตผูกอยู่กับลมหายใจเข้าออก
ตัวฟุ้งซ่านมันจะเกิดไม่ได้ ใ้ที่ไปคิดสู้มันนั้นแจ้ง เพราะว่าด้านที่ไม่ดี
กำลังมันสูงกว่าซะแล้วเริ่มต้นที่มันก่อน ย้อนกลับมาภาวนาใหม่ ไม่ต้อง
ไปสู้กับมันสู้มันไม่ไหวหรอก

ถาม :

ตอบ : เจ้านั้นไปเที่ยวบางแสน ๔ วันกลับมาแอร์เปิดคาอยู่ดีที่ไม่ไหม้
แสดงว่ามันอัดนำดูเลยนะ ๔ วัน ๔ คืนเปิดอยู่ได้ยังไง บ้านเขาติด
ธงมหาพิชัยสงครามเลยมันใจว่าเป็นอนุภาพของธง ลักษณะเดียวกับ
กับตอนที่ไฟมันไหม้ตึกแถว พอไหม้มาถึงบ้านที่เขาติดตรงเอาไว้
ไม่รู้มันกระโดดข้ามไปได้ยังไงมันไปไหม้ห้องต่อไป เว้นห้องนั้นเอาไว้
ใ้เรายังงงๆเลย ไม่ว่าจะเป็กฎฟิสิกส์หรือหลักของอากาศพลศาสตร์
อิท่าไหนก็ตาม มันไม่มีทางที่กระโดดข้ามห้องแถวที่ติดกันไปห้องหนึ่ง
ได้หรอก แต่มันไปได้(หัวเราะ) ไปไหม้ห้องถัดไป ตกลงคนอื่นเขาคำเป็น

ตอตะโกกันหมด มีชาวอยู่ห้องเดียว งวดก่อนไปหาดใหญ่ซักสามปี มาแล้วมั้ง ตรงช่วงในเป็นห้องแถวไม้ก็ไฟไหม้ เขาเก็บของหนักัน อลหม่าน พวกท่านแสงชัยตอนนั้นยังไม่ได้บวช ก็ไปช่วยเขาเก็บของ อะไรด้วย เก็บเสร็จก็มานั่งหอบแฮกๆอยู่ เราก็กถามว่าที่บ้านติดตรงมหา พิชัยสงครามไว้รีเปล่า? เขาบอกว่าติด พอถามว่าติดตรงไว้รีเปล่า เขาบอกว่าติด เราก็บายใจ ถ้ามีธงสะก็ไม่ใช่ไรหรอก ให้มันไหม้ ไปเถอะ ไหม้ที่อื่นเดี่ยวมันมาไม่ถึงเราหรอก ปรากฏว่าคุณแสงชัยเขายก พานใส่วัตถุมงคลให้ดูอยู่ที่นี่ครับ ผมถอดมาด้วย(หัวเราะ) แหมมัน เก็บเกลี้ยงจริงๆ อยู่ที่นี่ครับผมถอดมาด้วย ยังดีนะที่รถดับเพลิงสกัด เอาไว้ก่อน ไม่งั้นก็คงมีโอกาสโทษกันให้วุ่นไปเลย ด้วยความหวังดี เก็บให้ก็เลยเก็บมาเกลี้ยงเลย

ถาม : แสดงว่าไฟไหม้ให้เหลือธงไว้ เก็บอย่างอื่นไป ?

ตอบ : อย่างอื่นเก็บไปเถอะ อันนั้นเขาเอาไว้กันโดยตรง เรื่อง อย่างนี้ฟังๆ ดูแล้วเหมือนยังกับว่ามันไม่น่าเชื่อ แต่ว่ามันพิสูจน์ได้ เห็นมาเยอะต่อเยอะด้วยกัน เจ้าแขกกลับไปแล้วโซ่มัย? เจ้าดวงแข นี่บ้านเขาอยู่ด้านข้าง เขาทำไร้อ้อยอยู่สองร้อยกว่าเกือบสามร้อยไร่ แล้วจะมีพวกเห็นแก่ตัวมันจะเผาไร้อ้อยกันประจำเลย โดยเฉพาะโรงงาน น้ำตาลมันจ้างเผา เหตุที่จ้างเผาเพราะว่า ถ้าโรงงานที่อยู่ไกลๆให้ราคา ดีกว่าเขาจะไปขายให้โรงงานที่อยู่ไกลไม่ขายให้ของเขา เขาก็จะมาจ้าง คนมาเผาไร้อ้อยที่ผ่านการเผาไฟมาจะบูดเร็วมากเลย ไม่เหมือนกับอ้อย ที่ตัดสดไป ทิ้งอยู่เป็นอาทิตย์มันอยู่ได้ แต่อ้อยเผาไฟนี่อยู่ได้วันสองวัน มันจะบูด ก็เลยต้องเข้าโรงงานใกล้ๆ คือวิ่งไปเข้าโรงงานของมันนั่นล่ะ

ย้ายนี้ก็ประสาทกลับเลยรอบข้างมีแต่ไฟไหม้ไปหมด ก็เลยบอกให้ เอาธงไปติดเอาไว้ ขนาดธงไปติดไว้มันก็ยังประสาทกินอยู่นั่นล่ะ ไฟไหม้ล้อมมาทุกด้านเลย แต่ปรากฏว่ามาไม่ถึง ใช้คำว่าบังเอิญดับชะ ก่อน แต่เรื่องบังเอิญนี้มันบังเอิญบ่อยจังเลย จริงๆ แล้วตรงมหาพิชัย สงครามท่านใช้คำว่าดีทุกอย่าง ตามตำราโบราณสมัยพระร่วงอยู่บอกว่ แม้แต่ถือตำรงเข้าป่าไปก็จะไม่อด อานุภาพถึงขนาดนั้น เพียงแต่ว่า ของเราเองจิตใจยึดมั่นแค่ไหน? วัตถุมงคลทุกชนิดเหมือนกับ เครื่องส่งกำลังสูง ในเมื่อเครื่องส่ง ๆ เต็มที่ สำคัญตรงเครื่องรับกำลัง ใจของเรามันเปิดรับเท่าไร? ถ้าหากว่ามีจิตเลื่อมใสมีการอาราธนา ถูกต้องตามรูปแบบของเขา เท่ากับเราเปิดรับเต็มที่มันก็จะได้ผล มาก คนที่เขาไม่เลื่อมใสไม่เชื่อถือผลมันก็จะน้อย เพราะฉะนั้น เครื่องส่ง ๆ แล้วสำคัญตรงเครื่องรับของเรานั้นล่ะ ถึงว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าหากว่ามันจะดีมันต้องประกอบด้วยศรัทธาก่อน แต่ว่าศรัทธา อันนี้มันต้องมีปัญญาประกอบ ไม่ใช่เชื่อหัวทิ่มหัวตำไปอย่างเดียว พิสูจน์ชะก่อน เขาบอกกันไฟได้เราก็ก่อนน้ำมันราดเผามันชะเองเลย ดูซิมันกันได้จริงมัย? เจอข้อหาวางเพลิงบ้านตัวเองแหงๆ

ถาม : เอาธงไว้ที่ไหนในบ้านหรือเอาไว้หน้าบ้าน ?

ตอบ : ที่ไหนก็ได้แต่ทำให้หันหน้าไปทิศเหนือหรือทิศตะวันออก ผินเดียวคุ้มได้ทั้งสถานที่ สมมติว่าบ้านเรามีที่ดินซีกพันไร่ก็คุ้มได้ทั้ง พันไร่ นั่นล่ะ เพียงแต่ว่าเวลาอธิษฐานขอให้ท่านป้องกันให้ครบด้วยนะ ไม่ใช่ประเภทไปถึงแปะฉับก็ทิ้งเอาไว้ทั้งปีทั้งชาติไม่เคยนึกถึงท่านเลย

ถาม : ต้องดูวันปีดมัยเจ้าคะ ?

ตอบ : คุณ จะ คุณวันที่เรามีธง วันที่ไม่มีติดไม่ได้แน่เลย

ถาม : ต้องดูฤกษ์ ดุยามนี้จริงมั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ค่อยจะจริงจะ เรื่องของฤกษ์ยามมันเหมือนกับคนข้ามถนน เปรียบให้ฟังง่าย ๆ ถ้าข้ามถนนในจังหวะที่ไม่มีรถมันก็ปลอดภัยแน่นอนนะ แต่ว่าคนที่เขาเก่ง ๆ เขาก็ข้ามโดยที่รถเยอะ ๆ เขาก็ข้ามได้ปลอดภัยดี แต่ว่ามันประมาทเกินไป สักวันหนึ่งอาจจะแก่ชราหูดตาฝ้าฟางพลาดทำให้รถชนเตี้ยงไปก็ได้ถ้าไม่เป็นการยุ่งยากลำบากเกินไปนักก็อาศัยฤกษ์ยามชะง่อนหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าเห็นว่ามันยุ่งยากมันลำบาก กำลังใจ กำลังใจของเราเข้มแข็ง เกิดอะไรขึ้นรับได้อยู่แล้ว ลุยไปเลยวันไหนก็ได้

ถาม : หนูไปติดหนูก็ได้ดูวัน ?

ตอบ : ก็บอกแล้วไงว่า ถ้าเป็นวันที่มีธงก็ใช้ได้แล้วละจะ

ถาม : ใส่กรอบเสร็จแล้วก็ตอกตะปูแขวนหน้าบ้าน ?

ตอบ : นั่นละ สะดวกที่สุด

ถาม : แล้วต้องระลึกถึงท่านทุกวัน ?

ตอบ : ตั้งใจสวดมนต์ภาวนานึกถึง โดยเฉพาะธงนี้เป็นของท้าวมหาชมพูท่าน จะมีคาถาปลุกสั้น ๆ ว่า "พุท - ธะ - สัง-มิ" ก็คือ พุทริ้ง ัมมัง สังมัง ะระนัง คัจฉามิ เขาตัดมาอย่างละตัว เราจะใช้ "อิทธิฤทธิ์ พุทธนิมิตตั้ง" ก็ได้ แล้วแต่ลักษณะของการปลุก ก็คือเปิดกำลังใจ ของเรารับอานุภาพของเขา บอกแล้วเครื่องส่ง ๆ อยู่ตลอดอยู่แล้ว มันสำคัญตรงใจเรา เครื่องรับของเราดีแค่ไหน

ถาม : เรื่องการทำงานของจิตนะครับ ในลักษณะการเดินแล้วจับลมหายใจ ทำไปถึงจุดหนึ่งแล้วจะรู้สึกว่าร่าเริงให้ร่างกายมันเดิน เราก็จับ

ลมหายใจแล้วก็เชื่อมั่นว่ามันเคลื่อนไหวยังไงอันนั้นถูกหรือเปล่าครับ?

ตอบ : ใช้ได้แล้ว ถ้าหากว่ารู้ลมสามฐานได้พร้อมทั้งที่ร่างกายมันเดินได้ ก็แปลว่าถูกทางแน่นอน แต่ถ้าหากว่ารู้ลมครบสามฐานร่างกายเดินไม่ได้ต้องไปหัดใหม่อีกเยอะ เพราะการรู้ลมสามฐานนี้จิตมันเริ่มเป็นฌานพอเริ่มเป็นฌานจิตกับประสาทร่างกายมันเริ่มแยกออกจากกัน ใหม่ ๆ จะก้าวไม่ออกหรือออก มันติดจึกอยู่แค่นั้นละ ไปให้รูน้องไปทำมาหลายองค์ ไวยวายว่าเราหลอกมันนี่หว่า ความจริงไม่ใช่ฝีมือห่วยเอง

ถาม : เราต้องกำหนดลมหายใจมากกว่าร่างกาย ?

ตอบ : ยังไงก็ได้ กำหนดความรู้สึกอยู่ที่ร่างกายก็ได้ กำหนดความรู้สึกอยู่ที่ลมหายใจก็ได้ สติรู้ตลอดอยู่ว่าตอนนี้ร่างกายมันเคลื่อนไหวยังไง ลมหายใจมันเข้าออกแรง เบา ยาว สั้นยังงในลักษณะนั้น แล้วแต่เราจะแบ่งความรู้สึกส่วนไหนมากกว่าส่วนไหนน้อยกว่าอยู่ที่เรา

ถาม : ... (ไม่ชัด)... เกี่ยวกับผีอำ ?

ตอบ : ลักษณะนั้นจริง ๆ นักปฏิบัติเขาใฝ่หากันมาก คือเราจะต้องปฏิบัติภาวนาไปจนถึงระดับจะหลับหรือจะตื่นจิตมันจะรู้ที่อยู่เสมอตัวพุทโธที่แปลว่าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานคืออยู่ตรงจุดนี้เอง ถึงเวลาแม้แต่หลับก็รู้ที่อยู่หลับ กรนเราก็รู้ว่ามันกรน บางทีเราสามารถกำหนดความรู้สึกขยายกว้างออกไปรอบข้างของเรามีอะไรมันก็รู้หมดจนกระทั่งบางที่มันก็เหมือนสถานที่มันไม่มีข้างฝา ไม่มีกำแพง เรายิ่งกำหนดกว้างออกไปเท่าไรเราก็รู้หมดเห็นหมดว่าเขาทำอะไร

กันอยู่ แต่ขณะเดียวกันเราดึงมันกลับเข้ามามันก็จะรู้เฉพาะหน้าอยู่ คราวนี้ในลักษณะนั้นจิตกับประสาทมันแยกไปคนละส่วนกันแล้ว ถ้าหากว่าเราจะปลุกมันให้ตื่นก็ต้องให้จิตกับประสาทมาประสานกลับกันไปที่หนึ่ง ถึงจะสามารถที่จะปลุกมันตื่นขึ้นมาได้อย่างที่เราใช้คำว่า ใช้ความพยายามมันถึงจะสามารถตื่นขึ้นมาได้ลักษณะนั้น อาตมาเคยวิ่งไปรับโทรศัพท์มาแล้ว พอคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาเราก็เอ๊ะ..นี่เราหลับลึก อยู่นี่หว่า เราจะพูดกับมันยังไง บังคับปากให้พูดไม่ได้ แต่ตอนที่รับเพราะว่าตอนนั้นหลวงปู่ท่านป่วยอยู่หลวงปู่มหาอำพันท่านป่วยอยู่นอน เฝ้าไข้ ลูกศิษย์ไม่รู้ภาษามันโทรมาตอนตีสอง พอโทรศัพท์กริ่งหนึ่ง เรารู้สึกตัวอยู่ก็พรวดเข้าไปหาเลย ขึ้นกริ่งที่สองเดี่ยวหลวงปู่ตื่น พอยกหูขึ้นมาเอ๊า..ตายล่ะหว่านี่ดูหลับลึกขนาดนี้แล้วจะพูดกับมันยังไง ไอ้โน่น ก็ฮัลโหล ๆ ๆ อยู่นั่นล่ะ รับแล้วทำไมไม่พูด ก็มันยังพูดไม่ได้ ต้องบังคับให้ประสาทร่างกายมันกลับมาทำงานใหม่ คือคลายกำลังใจตรงจุดนั้น คราวนี้ของเรามันไม่ชินกับการคลายกำลังใจออกมา ก็ต้องเขย่ามันบ้าง กระแทกมันบ้าง กระที่บมันมั้งจนกว่ามันจะอยู่ตัว

ถาม :

ตอบ : ต่อไปถ้าหากว่าเราไม่กลัวแล้วไม่สงสัย รู้แล้วว่าปกติมันเป็น อย่างนั้น มันควรจะเป็นอย่างนั้นชะด้วยซ้ำไป ต่อไปก็กำหนดรู้ไว้เฉย ๆ แล้วก็ภาวนาไปเรื่อย ตอนนั้นจิตมันจะรู้รอบ อะไรที่เป็นรัก โลก โกรธ หลงเกิดขึ้นกับเรามันจะรู้ แล้วก็สกัดมันเอาไว้ทัน ถ้าอย่างนั้น ก็แปลว่ากำลังของสมาธิสมาบัติในตรงจุดที่ใช้ในการข่มกิเลสตัดกิเลส เริ่มใช้ได้แล้วเพราะว่าปกติแล้วเวลาที่เรานอนอยู่คือตอนกลางวันนะ

เราอาจจะข่มกิเลสอยู่อาจจะสกัดกันมันอยู่ แต่เวลากลางคืนเมื่อ สติมันขาดมันดัดหลังลงไป มันก็อาจจะไปฟุ้งซ่านฝันเลอะเทอะก็ได้ คือบางคนก็ประเภทที่นอนกว้างเท่าไทรก็กลิ้งมันซะจนทั่วเลย คือมัน จะเป็นการแสดงออกลักษณะที่ว่ากลางวันมันเก็บกดไว้มากเกินไป ก็ไม่สามารถที่จะหักห้ามมันได้ กิเลสมันก็จะมาตีเอาตอนกลางคืนที่สติ มันขาดแทน แต่ในเมื่อกลางวันกลางคืนจะหลับแล้วตื่น อารมณ์ใจ ของเราอยู่ในลักษณะพร้อมที่จะระมัดระวังไม่ให้กิเลสเข้ามากินใจ ได้เสมอกัน ตอนนั้นก็ป็นอันว่าเราเริ่มจะเอาตัวรอดได้แล้ว นักปฏิบัติจริง ๆ เขาจะพยายามให้ถึงจุดนี้เป็นอย่างน้อย

ถาม : ต้องบอกว่าปลุก เพราะอะไร... ?

ตอบ : ต้องให้มันปลุกบ่อยๆ ได้ละดี ถ้าตั้งใจมันไม่ได้ จำไว้ ตัวตั้งใจมันเป็นอุทธัจจกุกกุกจะ เป็นตัวฟุ้งซ่าน กันเราด้วยซ้ำไป เรามีหน้าที่ภาวนา มันจะเกิดอะไรขึ้นเรื่องของมัน ถ้าทำใจอย่างนี้ ได้ทุกอย่างมันจะเกิดง่ายมาก

ถาม :

ตอบ : อันนั้นมันมีเหตุสองประการ ประการแรกอาจจะป็นของ ผรณาปิติ กับอุเพ็งคาปิตีรวมกัน ตัวอุเพ็งคาปิตินี้ ถ้าเราภาวนาไปจน ถึงจุดๆหนึ่ง ตัวมันจะลอยขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ถ้าเป็นผรณาปิตินี้มัน จะรู้สึกตัวเบา ซาบซ่าน ชูซ่าไปหมดทั้งตัว บางทีมันเบาจนกระทั่ง มันลอยขึ้นเองเหมือนกัน ถ้าสองอย่างรวมกันมันกำลังของมันก็สูงพอ ที่จะพาตัวของเราลอยไปไหนๆ ได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่ามันลักษณะ เหมือนยังกับว่าถอดจิตไปโดยที่ ถ้าหากว่าเป็นพวกที่ฝึกมโนมยิทธิเขา

เรียกว่าไปแบบเต็มกำลัง คือมันไปหมดเลย ความรู้สึกทุกอย่างเหมือนกับเอาตัวนี้ไป แต่จริงๆ แล้วมันเป็นภายในของเรา ถ้าลักษณะนั้นไปประเภทกระทบอากาศมันก็รู้ว่ากระทบ กระทบแสงสว่าง กระทบแดดมันร้อนมันอุ่นอย่างไรมันก็จะรู้ มันเป็นไปได้อะไรด้วยกัน อยู่ในลักษณะว่าพยายามสังเกตดูว่ามันเป็นตัวไหนกันแน่ แต่ว่าประเภทที่ว่ามันลอยขึ้นไปแล้วมันจะต้องติดเพดานติดอะไรนั้นนะ ถ้าหากว่าไปในลักษณะของมโนมยิตติเต็มกำลังก็ดีไป กำลังของอภิปัญญาเต็มที่ดีมันจะไม่ติดหรือก มันไปเฉยๆ มันทะลุไปเฉยๆจนบางที่ตกใจว่าบรรลัยแล้วหลังคาไปหมด แต่ว่ามันก็ไม่มียังร่องรอยอะไรให้เห็น แต่ว่าจิตตอนนั้นห้ามคลายนะ ถ้ากำลังจิตคลายออกเมื่อไหร่เดี๋ยวเดี๋ยง เพราะว่าลักษณะแบบนี้เคยเป็นมาแล้ว ก็คือว่าพอมันลอยขึ้นไปปั๊บก็เอ๊ะเดี๋ยวกก็พอดีหลังคาพังกันอย่างนี้พอความรู้สึกอย่างนั้นมันเกิดขึ้นมาสภาพจิตมันก็ตกลงมานิดหนึ่ง มันลอยขึ้นมามันไปกระทบแบนแต่ติดแต่อยู่กับเพดานนั้นละ หายใจลำบากเป็นบ้าเลยจุมุกมันบื้ออยู่จริงๆ แล้วมันไปจริงๆ จ๊ะ แต่เราเองไปกลัวว่าเออ..เดี๋ยวลหลังคามันพัง ถ้าหากว่าไปลักษณะอย่างนั้น เป็นกำลังของอภิปัญญาใหญ่มันหลุดออกไปได้เลย โดยที่มันไม่มีร่องไม่มีรอย ไม่รู้เหมือนกันว่ามันออกไปช่องไหนรูไหน มันไปได้จริงๆพยายามอีกหน่อย เริ่มสนุกแล้ว เรื่องพวกนี้มันเป็นของแถมอยู่แล้วจ๊ะ เป็นของแถมของนักปฏิบัติ ซื่อรถเขาแถมล้อให้ ต้องการไม่ต้องการก็เอาไปเหอะ ถ้าเราทำไปถึงตรงจุดนั้นมันจะได้เอง จะมีเองจะเป็นเอง เพราะต้องใช้คำพูดที่ว่ากำลังมันพอแล้ว มันจะมีมันจะเป็นของมันเอง ไม่ต้องไปตั้งหน้าตั้งตาตะกายจะหาซื้อรถ ซื้อล้อรถ เอารถมันทั้ง

คันนั้นละ ถึงเวลาได้รถมาล้อมันมาเอง

ถาม : ยาก.. มันค่อนข้างละเอียด ?

ตอบ : สติมันขาดเมื่อไหร่มันก็จะหลุดจากจุดนั้น พยายามหน่อยรับรองได้ว่าทำจริงๆ ได้ดีแน่นอน ที่วัดเพ็งมีแม่ชีสิบบองค์ ยังมีกุฏิว่างอยู่พร้อมที่จะรับ

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องฝัน)

ตอบ : ถ้ามันเป็นเรื่องที่ไม่เหลือปากว่าแรงก็ทำไป คืออย่างน้อยถ้ามันเป็นจริง เขาผู้นั้นก็จะได้รับในสิ่งที่เรารับปากตั้งใจทำให้กับเขา ถึงจะไม่เป็นจริงอย่างน้อยๆ ก็ได้ทดสอบสัจจะบารมีของเรา ขนาดในฝันแล้วเรายังตั้งหน้าตั้งตาทำเลย แสดงว่ากำลังใจต้องเข้มแข็งจริงๆ เรื่องสัจจะบารมีพร่องนี่น่าเบื่อหน่าย คนสัจจะบารมีพร่องนี่ดูง่ายมากเลย หนีไม่ค่อยเป็นหนีหรือก ผิดเวลา ผิดนัดเสมอ

ถาม : บารมีถ้าหากว่าตัวใดตัวหนึ่งเต็มก็จะเต็ม ?

ตอบ : เราต้องเน้นหนักจริง ส่วนใหญ่พวกที่พร่องนะมันพร่องทุกตัวละ

ถาม : ถ้าเกิดว่าตัวหนึ่งเต็มตัวอื่นก็จะมา ?

ตอบ : มันมาของมันเอง มันมาลักษณะว่าถ้าหากว่าตัวหนึ่งเต็ม ตัวอื่นมันก็เต็มไปด้วย เรื่องของบารมีเป็นเรื่องแปลก ถ้าหากว่าเน้นตัวหนึ่งตัวอื่นมันจะมา อย่างเช่นว่าเราเน้นเรื่องทานบารมี คนจะให้ทานต้องมีอะไร มันจะต้องมีปัญหา จะต้องรู้ว่าทานดีถึงจะให้ใช้มั๊ย ? เสร็จแล้วคนที่จะให้เขาได้จิตใจจะต้องประกอบไปด้วยเมตตาเป็นปกติอยู่แล้วใช้มั๊ย ? คนที่มีเมตตาเป็นปกติศีลก็จะทรงตัวอยู่โดยอัตโนมัติ แล้วในขณะที่ให้ทานความรู้สึกของคนี่สละออกที่ประเภทอยากได้ตอบแทนมามันไม่มี

ถาม :

ตอบ : มีอยู่สองอย่าง อย่างหนึ่งก็คือสติปัญญายังไม่เพียงพอนะ สติสมาธิ ปัญญายังไม่เพียงพอ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าบังเอิญเรามีเชื้อเก่าที่ไม่ยอมตายอยู่ ก็คืออยากจะเป็นพระพุทธเจ้า ตัวอยากเป็นพระพุทธเจ้านี้ เขาเรียกว่าพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์นี้กำลังใจต่อให้เข้าถึงธรรมขนาดไหนก็ตามจะไม่ตัดขาด เทียบเท่าได้เท่านั้น ก็เลือกเอาจะเอาข้อไหนดี รู้จริงเห็นจริงจิตยังไม่ยอมรับก็แสดงว่ากำลังยังไม่เพียงพอ ก็ต้องไปเพิ่มทบทวนของศีล สมาธิ ปัญญาใหม่

ถาม : ตัวที่เป็นขึ้นเอกตัวแรกควรจะทำมาก...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : จะ.. พยายามพิจารณาให้รู้แจ้งเห็นจริง จริง ๆ เลยกว่าทุกอย่างทุกอย่างไม่มีอะไรเป็นเราเป็นของเรา ขึ้นชื่อว่าในสภาพที่ทุกอย่างมันเป็นแค่สมมติ ขณะที่ดำเนินชีวิตอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้เราต้องการมันมั๊ย? ถ้าจิตไม่ต้องการยกออกมาจริง ๆ มันก็จะหลุดจะขาดไปเลย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นจริงๆ แล้วเวลาที่เราคิด...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : แน่นนอน ไม่อย่างนั้นไปแล้วจะ แรก ๆ มันจะเป็นแค่สัญญา คือความจำก่อน เมื่อมันเป็นสัญญาคือความจำนี้ เราพยายามที่จะคิดจะนึกไปตามแบบของมัน พอทำซ้ำแล้วซ้ำอีก ย้ำแล้วย้ำอีกแบบไม่เบื่อไม่หน่าย นาน ๆ ไปสภาพจิตมันจะยอมรับก็จะเริ่มกลายเป็นปัญญา ถ้ายอมรับถึงที่สุดมันก็เด็ดขาดเป็นสมุจเฉทปหาน ก็เป็นอันว่าจบ แต่ว่ายังไม่ยอมรับถึงที่สุดก็จะได้เป็นขั้น ๆ ตามกำลังที่มันยอมรับของมันไป อาจจะเป็นโสดาปฎิหารค โสดาปฎิหารผล สกิทาคามี

มรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผลถึงอรหัตตมรรค ยกเว้นว่ายอมรับโศกเด็ดขาดสิ้นเชิง จิตยกหลุดถอนออกมาได้ เป็นอรหัตตผลไป

ถาม : แล้วเวลาคิดยังไงเราจะรู้ว่าสิ่งที่เราคิดมันอยู่ในความฟุ้งซ่าน หรือว่าเป็นการคิดด้วยเหตุผลอยู่ในเหตุและผล บางทีรู้สึกว่าจะเวลาคิดหรือพิจารณาไปแล้วมัน...?

ตอบ : ดีจะดี ตัวนี้แสดงว่าเราระวังอยู่ตลอด การคิดที่ถูกต้องอันดับแรกให้คิดอยู่ในกรอบของไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์ ก็คือลักษณะของความเป็นจริงสามอย่าง อนิจจังมันไม่เที่ยงเป็นปกติ ทุกขังเราไปยึดถือมันหมายมั่นเมื่อไหร่มันประกอบไปด้วยทุกข์แน่นอน อนัตตาไม่มีอะไรยึดถือเป็นตัวเป็นตนเป็นเราเป็นเขาได้ทุกอย่างทุกอย่างในที่สุดก็เสื่อมสลายไปทั้งหมด หรือว่าคิดในแง่ของวิปัสสนาญาณ ๘ วิปัสสนาญาณ ๘ มันจะมีประเภทว่าคิดถึง ความเกิดและความดับของมัน หรือคิดถึงความดับอย่างเดียว คิดว่ามันเป็นโทษเป็นภัยคิดว่ามันเป็นของน่ากลัว คิดว่ามันเป็นของน่าเบื่อหน่าย คิดว่ามันเป็นของไปเสียให้พ้น จนกระทั่งในที่สุดถึงจุดสุดท้ายมันก็จะปล่อยวางกลายเป็นสังขารเบกขาญาณ คือยอมรับสภาพของมัน เห็นธรรมชาติของมันและอีกจุดหนึ่งก็คือว่าคิดตามแนวอริยสัจ ถ้าอริยสัจนี้คิดในเรื่องทุกข์อย่างเดียวก็พอ เพราะว่าถ้าหากว่าเรารู้ว่าทุกข์ เราก็ไม่อยากจะไปแตะต้องมันอีก จนกระทั่งเห็นว่า มันประเภทเข้มข้นเกินไปหนักเกินไปก็เอาทุกข์ กับสมุทัย สมุทัยคือสาเหตุที่ทุกข์มันเกิด เราทุกข์อยู่ปัจจุบันนี้สาเหตุใหญ่ก็คือเกิดมา ถ้าเราไม่เกิดมาเราก็ไม่ต้องทุกข์อย่างนี้ พยายามตัดตรงที่

สาเหตุมันคือตัวอยากให้เกิดให้ได้เหล่านี้เป็นต้น ถ้าหากว่าตกลง
 ได้มันก็คือนิโรธ ขณะที่เรากำลังตัดกำลังทำมันก็คือมรรคอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นก็เอาแค่ว่าเอาแค่สมุทัยกับทุกข์สองตัวก็ได้ หรือจะเอา
 แต่ทุกข์อย่างเดียวเห็นแล้วเข็ดไม่เอาเลยก็ได้ ถ้าหากว่าอยู่ในกรอบ
 ของสามอย่างนี้คือตามแนวของไตรลักษณ์ก็ดี ตามแนววิปัสสนา
 ญาณ ๔ อย่างก็ดีตามแนวของอริยสัจ ๔ ก็ได้ ก็เป็นอันว่าความคิด
 ของเราถูกต้อง แต่ถ้าพ้นจากที่นี้ไปก็ถือว่าฟุ้งซ่าน ฟุ้งแล้วเหนื่อย
 มั้ย ? นึกว่าฟุ้งแล้วเหนื่อย คนอธิบายไม่เหนื่อยจะ ถ้าหากว่ามีคนสนใจ
 จริง ๆ ว่ากันได้ ๓ วัน ๓ คืน สมัยเป็นฆราวาสมีคู่มือที่ตัดเทียบกันจริง ๆ
 จะ ๖ โมงเช้ายัน ๔ ทุ่ม ข้าวปลาไม่ต้องกินก็ได้ นั่งคุยกันอย่างเดียว แต่มัน
 ไม่ใช่ นั่งคุยกันเฉย ๆ เพราะฟุ้งซ่านแต่เป็นการไล่อารมณ์กันว่า หัวข้อนี้
 ที่เราทำมามันเป็นเป็นอย่างนี้ ๆ เธอทำอย่างนั้นได้อย่างนั้นฉันทำอย่างนี้ได้
 อย่างนี้ ไต่กันไปไต่กันมา มันจะไปยันกันอยู่ตรงจุดสุดท้ายพอดีทุกครั้ง
 เลย เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก แสดงว่ามันเป็นพวกประเภทคู่บุญกันคู่กัดกัน
 มาจริง ๆ แล้วก็เป็นเรื่องแปลกอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าเขาจะทำได้ในจุดไหน
 ก่อนหน้าที่จะเจอเขาสองสามวันเราจะทำได้ในจุดนั้น แล้วเราก็มีเวลา
 ทวนอยู่สองสามวัน จนกระทั่งฆ่าช่องแล้วก็มั่นใจว่าอันนี้ไม่ผิดพลาดแน่
 ก็บังเอิญได้เจอกับเขาก็ไปกัดกันต่อ แล้วมันจะไปอยู่ตรงจุดสุดท้ายที่ว่า
 เขาหมดปัญญาที่จะรุกแล้ว ก้าวสุดท้ายไม่มีแรงที่จะก้าวขึ้นหน้ามา ขณะ
 เดียวกันเราก็ติดผนังพอดีตอยต่อไม่ได้เหมือนกัน แต่บังเอิญเรามั่นใจดี
 ลู้อ้อยอยู่เรื่อย ถึงตอยไม่ได้ก็ยังยิ้มเข้าไว้ เขาก็พยายามจะเค้นคอเราว่า
 ยังมีอะไรอีก ความจริงเราหมดเกลี้ยงกระเป๋แล้วพอ ๆ กับเขานั้นละ

จะเป็นอย่างนี้อยู่ทุกครั้ง ที่เข้าที่สุดเพราะเขาเป็นผู้หญิง นั่งคุยกันไปคุย
 กันมา ปะป๊า ก็คิดว่ากาน้ำชามานั่งฟังด้วยอยากรู้ว่ามันคุยอะไรกันนักหนา
 คุยกันได้เป็นวันเป็นคืน กินน้ำชาหมดไป ๒ กา ป๊าบอกรูไปนอนดีกว่า
 มันคุยอะไรก็ไม่รู้ฟังไม่รู้เรื่อง (หัวเราะ) น่าสนุกมั๊ย ? มันต้องมีคู่มือปฏิบัติ
 ที่เรียกว่าทัน ๆ กันอย่างนี้ถึงจะก้าวหน้า ไม่อย่างนั้นถ้าหากว่าสมมติว่า
 ปัจจุบันเอามานั่งอยู่ตรงจุดนี้ ส่วนใหญ่ที่ได้มามันน้อยกว่า ถ้าหากว่าเรา
 ไม่รู้จักชวนชวายเป็นความก้าวหน้า พอใจอยู่แค่นี้ คิดว่าเราอยู่ในจุดที่สูง
 แล้วพอแล้ว มันจะสะดุดอยู่แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นคู่มือที่สำคัญมากเลย
 ขอให้ได้กัดกันหนอยแล้วปัญญามันจะเกิด เป็นไงฝีมือตกไปมากเลย
 หรือ ? ไม่ใช่หรอกเขาเรียกว่ามันรู้ตัวมากขึ้น รู้ตัวมากขึ้นอะไรที่มัน
 เป็นปลิกย่อยเราก็ตัดมันออกไปเยอะ เมื่อเราตัดมันออกไปเยอะ
 ก็เหมือนยังกับว่าอะไรที่มันรุ่งรังมันมีน้อยลง สิ่งที่เราต้องให้ความ
 สนใจก็มีน้อยลง มันรวบเข้ามาเป็นเฉพาะหน้ามากขึ้น ก็เลยเหมือน
 ยังกับว่ามีอะไรน้อยลง แต่จริง ๆ แล้วมันน้อยลงจริง ๆ แรก ๆ การ
 พิจารณาก็เหมือนกันมันต้องกระจายกว้างเหมือนยังกับตีวง
 ล้อมเอาปลาทั้งทะเล แต่หลังจากที่ประเภทที่เรียกว่าเหนื่อยแล้ว
 เหนื่อยอีกก็ลากอวน ปลาทั้งทะเลมันเหนื่อยขนาดไหนมันก็เข็ด
 พอมันเข็ด คราวนี้มันก็เลือกเอาเฉพาะจุดที่ตัวเองต้องการ มันไป ๆ
 มา ๆ มันก็เหลือหนอยหนึ่ง ก่อนหน้านี้ก็ต้องไปแยกเป็นดิน เป็นน้ำ
 เป็นลม เป็นไฟ ภายนอก ภายในอะไรบ้างก็ไม่รู้ยุ่งไปหมด หลังจากนั้น
 บอกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรามันโอเคจบเลย เหลืออยู่กระจอยหนึ่ง...
 จำไว้เลยว่าการปฏิบัติถ้ามันไม่ก้าวหน้านะอย่าไปท้อถอย ย้ำแล้ว

ย้าอีก ช้ำแล้วช้ำอีกตรงจุดนั้น แสดงว่ากำลังของเรามันยังไม่พอ ศิล
สมาธิ ปัญญาของเราต้องมีตัวใดตัวหนึ่งที่มันพร้อมอยู่ เราย้าแล้ว
ย้าอีก ช้ำแล้วช้ำอีก เดียวถ้าหากว่ากำลังมันพร้อมมันจะก้าวผ่าน
ไปได้เอง คือมันอาจจะพร้อมทั้ง ๓ ตัวนั้นล่ะ

ถาม : อย่างกรณีของคือตัวเองโทสะแรงมาก จะมีอะไรยังงโทะสะ
ให้มัน...?

ตอบ : ตัวโทสะ พระพุทธเจ้าท่านให้สู้กับมันด้วยพรหมวิหาร ๔
เป็นปกติอยู่แล้ว แต่เพียงแต่ว่าลักษณะของการแผ่เมตตาของเรา
อย่าไปให้คนที่เราเกลียด ให้คนที่เราเกลียดปฏิบัติวิริยาสะท้อนกลับมันจะ
แรงมาก ต้องให้คนที่เรารัก พอถึงเวลากำหนดใจมันคงเสร็จเรียบร้อยก็
กำหนดใจไปถึงคนที่เรารักก่อนทั้งหมด ว่าต้องการให้เขาพ้นทุกข์ ให้เขา
อยู่ดีมีสุข พอกำลังใจมันทรงตัวแล้วค่อยไปให้คนที่เรารักน้อย จนกระทั่ง
ถึงคนที่เราไม่รักไม่เกลียด จนกระทั่งถึงคนที่เราเกลียดน้อย จนกระทั่งถึง
คนที่เราเกลียดมากของเราถ้าหากว่าข้ามขั้นที่เดียวมันยันกลับหงายท้องล่ะ

ถาม : เมื่อพฤษ์ที่แล้วโดนเตะเตะเต็ม ก็เลยไม่รู้จะยังงดี ?

ตอบ : เอาอย่างไครนะเดี๋ยว พระปุกณะเถระ โดนเตะแซนตีกว่าโดน
ก้านคอ (หัวเราะ) พระปุกณะเถระท่านอยู่ในเขตเมืองในที่เขาชื่อว่าเมือง
ของคนดุร้าย พอท่านบรรลุธรรมแล้วขอพระพุทธเจ้าไปเพื่อโปรด
คนในเขตของท่าน เสร็จแล้วพระพุทธเจ้าก็ถามว่าคนเขาด่าเธอจะว่ายังง
เขาด่าตีกว่าเขาดี ถ้าหากว่าคนเขาดีล่ะ ถ้าคนเขาดีตีกว่าเขาฆ่า
ใช้มัย? แล้วถ้าหากว่าคนเขาฆ่าเธอล่ะ ? ถ้าหากว่าคนเขาฆ่าก็ถือว่า
เป็นความกรุณา เพราะว่าเราก็ไม่ต้องการอยู่ๆ แล้ว พระพุทธเจ้าท่าน

ถึงได้สาธุการให้ บอกว่าถ้าเธอคิดอย่างนี้ก็ได้ ของเราก็เอาลักษณะ
เดียวกันนั้นล่ะ เขาเตะแซนตีกว่าโดนก้านคอ

ถาม : มันต้องเห็นกันอยู่ ต้องเจอกันอยู่ทุกวัน ก็เลยลงบันทึกประจำวัน
ไว้ชนิดหนึ่ง ?

ตอบ : อันนั้นมันเป็นการป้องกันตัวอย่างหนึ่ง สมควรที่จะทำจะ แต่ว่าใจ
ของเราจริงๆ อย่าให้มันอยู่ตรงนั้น โกรธได้แต่อย่าไปผูกโกรธ การผูก
โกรธมันเป็นการอาฆาตพยาบาท ประเภทว่ายังงูกก็ต้อเอาคืนให้ได้
อันนั้นใช้ไม่ได้ แต่ว่าตอนโดน คนเรานั้นรักตัวเองเป็นปกติอยู่แล้ว มันต้อง
โกรธเป็นธรรมดา แต่ว่าโกรธแล้วก็ให้มันเล็กๆ กันไปอย่าไปผูกมันเอาไว้

ถาม : ยอมรับว่ามันก็ยังมีอยู่ล่ะครับ ?

ตอบ : ก็ให้มันมีก็ให้มันอยู่ในใจของเรา ชังมันไว้ในอกอย่าให้มัน
อยู่ทางกายหรือทางวาจา ถ้ากิเลสมันจะฟัดก็ให้มันฟัดเราคนเดียว อย่า
ให้มันลามไปเดือดร้อนคนอื่นด้วย

ถาม : เราต้องยอมรับว่าสภาพแวดล้อมตรงนั้นเนี่ยะ คนประเภท
อย่างนี้อันธพาลมันก็มี ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าปฏิรูปเทสวาโส เอตัมมังคละมุต
ตะมัง อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมจัดเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง ของเราอยู่ผิดที่
ไปหน่อย เอานะ ถ้าหากว่าเราเอาดีได้ แปลว่ากำลังใจของเราต้อง
เข้มแข็งแน่นอน มันอยู่ในลักษณะเหมือนยังงกับว่า ในที่ๆเราจะต้องชวน
ขวายใช้กำลังใจมากเป็นพิเศษ ถ้าเราชนะได้ แสดงว่าเราเก่งจริง...
ตั้งใจจำนะ ไปได้มางวดนี้ได้คาถาหลวงปู่จันทร์มาบทหนึ่ง หลวงปู่
จันทร์อายุร้อยกว่าปีแล้ว กะว่าท่านก็คงจะไปเร็วๆ นี้แล้วล่ะ จำไม่ทันก็จด

คาถาขอให้แม่ธรณีช่วยท่านบอกว่าต้องเอาไว้ให้จำเป็นจริง ๆ เพราะฉะนั้นจำเป็นจริง ๆ ของเราถ้าหากว่ามันยังพอจะดิ้นรนได้ไม่เหลือบ่ากว่าแรงก็อย่าไปกวนท่าน ให้จุดรูป ๖ ดอกปักกลางแจ้ง ขอให้แม่ธรณีช่วย คาถามันเป็นภาษาไทยง่าย ๆ คาถาว่า พระธรณีเจ้าแม่เอ๋ย บัดนี้แม่มาอยู่หรือยัง ? แล้วเสร็จแล้วเราก็จัดแจงเออเองเรียบร้อยเลยว่า อยู่แล้วอะไรก็ได้ โปรดได้มาช่วยคลายทุกข์ลูกบ้าง แม่สังฆะตั้งโลกะวิฑู คาถามาอยู่แค่นี้ละ แล้วเสร็จแล้วจะให้ท่านช่วยเรื่องอะไรก็บ่นไปเหอะ พระธรณีเจ้าแม่เอ๋ย บัดนี้แม่มาอยู่หรือยังโปรดได้มาช่วยคลายทุกข์ลูกบ้าง แม่สังฆะตั้งโลกะวิฑู คาถามีอยู่แค่นี้ละ อยากจะให้ท่านช่วย อะไรก็บ่นไปสัก ๓ วัน ๓ คืนก็ได้ จุดรูป ๖ ดอกปักกลางแจ้งแล้วก็ลุยเลย คงไม่มีแม่ไหนยิ่งใหญ่กว่าแม่ธรณีอีกแล้วมั้ง ลูกทั้งโลกก็ต้องอาศัยอยู่บนอกท่าน

ถาม : งวดที่แล้วฝันดีสองกว่า ฝันว่าไปกราบหลวงพ่อดุตตะมะ ให้ท่านเป่ากระหม่อมให้ ยื่นหัวเข้าไปเป่ากระหม่อม ท่านบอกว่าลูกเตรียมของให้ ๓๐ ดอกอะไรหรือ ๓๐ อย่าง ไปเตรียมของให้ ๓๐ ดอกหรือใจไม่รู้ละ ท่านพูดอย่างนี้นะจำไม่ค่อยได้ ก็ไปซื้อหอยลือตตาริชะห้าหกใบ มันออกข้างบนนะ ๒ ตัว ว่าจ้วข้างล่างชะ ๑๐๐ หนึ่งไม่มีบุญจะถูกอีก?
ตอบ : เขาเรียกว่าบุญมีแต่กรรมมันบัง บอกแล้วเล่นอะไรไม่เล่น ๆ หวยอาตมาไม่เคยสนับสนุนใครเลย

